

3 Одне із захоплень десантника Данила Зубка — роздивлятися книжкові полиці у визволених містечках і селах, аби зрозуміти, як і чим жили люди

4-7 «Урядовий кур'єр» за сприяння пресофіцерів підрозділів ЗСУ розповідає про героїчні будні українських захисників і захисниць

8 Льотчик-винищувач із Полтавщини Вадим Ворошилов за один виліт збив п'ять дронів-камікадзе, відвів свій уражений літак якнайдалі від населеного пункту й катапультивався

ГАЗЕТА КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ЗАСНОВАНА В 1990 РОЦІ

www.ukurier.gov.ua

УРЯДОВИЙ КУР'ЄР

ВІВТОРОК, 6 ГРУДНЯ 2022 РОКУ

ЦІНА ДОГОВІРНА

№258 (7379)

Наш щит, наш мур, наші герої

Збройні сили України сьогодні — це хоробрість, звитяжність та надія українців. Надія України. На їхніх бойових плечах — роки захисту нашої Батьківщини.

Увесь світ

бачить: міць ЗСУ непохитна, як і наша віра в них. Навіть крізь найтемнішу темряву українські воїни несуть за собою на звільнені території світло добра та свободи, світло Українського незалежного майбутнього.

Символічно, що сьогодні, 6 грудня, ми також згадуємо початок Першого зимового походу Дієвої армії УНР у 1919 році.

Українські воїни ніколи не здавалися.

І більш ніж через століття Збройні сили України продовжують боротьбу. Україна понад усе!

Дякуємо Збройним силам України за кожен день, кожну хвилину нашої свободи. Шануємо пам'ять кожного, хто віддав за це життя. Герої не вмирають!

Слава Україні!

Слава ЗСУ!

Прем'єр-міністр України
Денис ШМИГАЛЬ

Фото з сайту armyinform.com.ua

ДЕРЖАВНЕ СВЯТО. Сьогодні наша країна відзначає День Збройних сил України

Розпочато передплату на 2023 рік. Передплату приймають усі відділення поштового зв'язку. Також її можна оформити на сайті: ДП «Преса» www.presa.ua та ПАТ «Укрпошта» www.ukrposhta.ua

Газета для тих, хто приймає рішення

✓ ОПЕРАТИВНО

друкуємо закони України, укази і розпорядження Президента, урядові рішення, адже більшість із цих документів набирають чинності саме з дня опублікування в «Урядовому кур'єрі»

✓ ПЕРЕДПЛАТНА ЦІНА

Передплатний індекс 61035

Соціальний передплатний індекс 40227

✓ ОБ'ЄКТИВНО

висвітлюємо діяльність глави держави, роботу Кабінету Міністрів, органів виконавчої влади в центрі та на місцях

✓ КОМПЕТЕНТНО

на запитання читачів відповідають авторитетні спеціалісти: урядовці, юристи, учені, лікарі

для ветеранів війни, пенсіонерів, чорнобильців, студентів

для інших передплатників та підприємств і організацій

На 1 місяць	40 грн	70 грн
На 3 місяці	120 грн	210 грн
На 6 місяців	240 грн	420 грн
На рік	480 грн	840 грн

✓ УВАГА! Послуга за приймання передплати на 2023 рік — безкоштовна.

4 820103 080015

КУРСИ ВАЛЮТ/БАНКІВСЬКІ МЕТАЛИ

встановлені Національним банком України на 6 грудня 2022 року

USD 36.5686

за 1 долар США

EUR 38.7353

за 1 євро

PLN 8.2589

за 1 злотий

AU 65620.72

AG 843.61

за 1 трійську унцію

PT 37528.53

PD 70216.47

НОВИНИ ТА КОМЕНТАРІ

Ухиляння від санкцій стане кримінальним злочином у всіх країнах ЄС

ПРАВОСУДДЯ. У Євросоюзі готові розглядати справи тих, хто намагається обдурити санкційний механізм

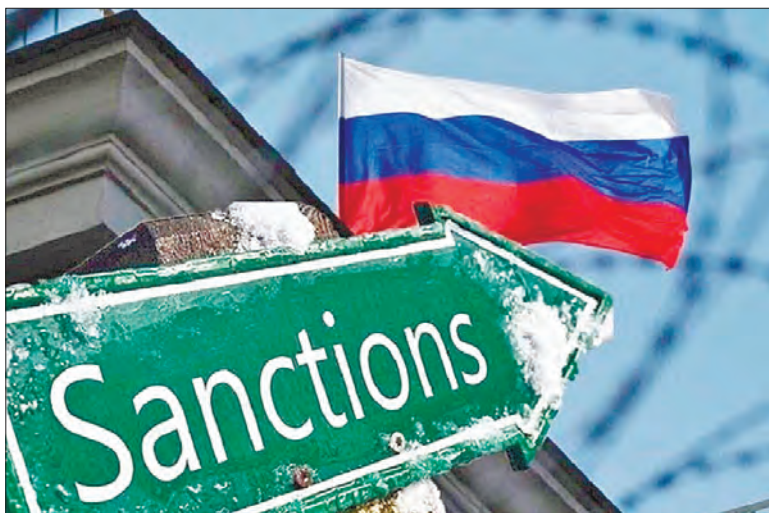
Вікторія ВЛАСЕНКО,
«Урядовий кур'єр»

Про це заявила головний прокурор ЄС Лаура Кодруца Кевеші. Свого часу вона здобула репутацію борця з корупційними політиками в Румунії й тепер готова взятися за пошуки осіб та компаній, які допомагають росіянам обходити санкції ЄС. Про це повідомляє агентство Bloomberg.

Лаура Кодруца Кевеші обіймає посаду в ЄС понад рік і має всі засоби для того, щоб розслідувати порушення обмежувальних заходів, які ввів Брюссель проти рф. ЄС, який розглядає можливість криміналізувати обхід санкцій, планує надати повноваження офісу головного прокурора переслідувати тих, хто до цього причетний.

«Ми, звичайно, готові, можемо це зробити», — сказала Лаура Кодруца Кевеші. За її словами, один з можливих злочинів, пов'язаних з порушенням санкцій, — контрабанда. — Можемо це розслідувати і почати робити це вже сьогодні, якби в нас були для цього правові інструменти».

На сьогодні ЄС заморозив близько 18,9 мільярда євро активів, що належать російським фізичним та юридичним осо-

Копак з сайту ua.news

бам, які підпадають під санкції. Щоб ці кошти можна було конфіскувати для повоєнної відбудови, минулого тижня Єврокомісія внесла законопроект про узгодження кримінальних правопорушень і покарань за порушення обмежувальних заходів ЄС. У цьому документі запроваджено спільні для всіх країн-членів ЄС правила щодо визнання порушення санкцій тяжким кримінальним правопорушенням. Тож скрізь у ЄС цей злочин розслідуватимуть та каратимуть однаково.

Досвід упровадження санкцій проти росії переконує, що

російські олігархи та компанії, котрі опинилися в санкційних списках за підтримку режиму путіна і війни проти України, застосовують найвидадливіші фінансові та юридичні схеми, щоб обійти обмеження. Гармонізація законодавства щодо цього правопорушення у всіх країнах-членах ЄС дасть змогу перекрити всі правові шпаринки, які досі давали росіянам можливість продовжувати вести бізнес чи зберігати свої активи в Європі.

Встановлення кримінальної відповідальності за допомогу в ухилянні від санкцій справ-

лятиме переконливий стримувальний ефект для тих європейських юристів та компаній-посередників, які співпрацюють з росіянами — фігурантами санкційних списків.

Серед кримінальних правопорушень санкцій ЄС такі: надання коштів або економічних ресурсів особі чи підприємству, які перебувають під санкціями; надання можливості їм в'їзду чи транзиту через територію держави-члена ЄС; торгівля товарами або послугами, імпорту, експорту, продаж, купівлю, передачу, транзит або транспортування яких заборонено або обмежено; надання юридичних консультацій та послуг податкового консалтингу.

Покарати і конфіскувати

Залежно від типу правопорушення на фізичну особу, яка допомагає рф обходити санкції, може бути максимальне покарання у вигляді не менш як п'яти років позбавлення волі. А на компанію можуть накласти штрафи обсягом не менш ніж 5% її загального річного обороту.

Криміналізація ухилення від санкцій дасть змогу ЄС конфіскувати активи щоразу, коли виносять обвинувальний вирок. Цей закон застосовувати-

муть і тоді, коли олігархи передають право власності на активи членові родини чи юридичній структурі.

Тепер цей законопроект має пройти обговорення в Європарламенті й Європейській раді. Щойно його затвердять, «Єврокомісія буде готова до якнайшвидшого його виконання». Про це виданню Irish Times заявив єврокомісар з питань правосуддя Дідьє Рейндерс. Він пообіцяв, що всі необхідні інституційні процеси щодо закону про ухиляння від санкцій можна буде завершити протягом кількох місяців.

«Якщо кошти буде конфісковано в межах цього закону, їх можна буде повернути українському народу. І це те, що ми намагаємося зробити», — сказав єврокомісар.

Серед держав-членів ЄС, які в межах санкцій заморозили найбільше російських активів, що належать приватним особам та компаніям, — Бельгія (на суму 3,5 мільярда євро), Люксембург (майже 2,5 мільярда євро), Італія (2,3 мільярда євро), Німеччина (2,2 мільярда євро), Австрія та Ірландія (по 1,8 мільярда євро), Франція (1,3 мільярда євро) й Іспанія (понад мільярд євро). Тим часом Угорщина заморозила російських активів усього на 3 тисячі євро.

Дефіцит покривається за рахунок міжнародної підтримки

ФІНАНСИ. За оперативними даними Державної казначейської служби, у листопаді 2022 року до загального фонду державного бюджету надійшло 94,4 мільярда гривень

Серед платежів, справляння яких контролюють податкові та митні органи, основні надходження було отримано за рахунок:

— податку на додану вартість із ввезених на митну територію України товарів — 26,8 млрд грн;

— податку на прибуток підприємств — 23,6 млрд грн;

— податку на доходи фізичних осіб та військового збору — 13,7 млрд грн;

— податку на додану вартість з вироблених в Україні товарів — 12,0 млрд грн (зібрано 25,6 млрд, відшкодовано 13,6 млрд грн);

— рентної плати за користування надрами — 5,8 млрд грн;

— акцизного податку — 5,5 млрд грн;

— ввізного та вивізних мита — 2,7 млрд грн.

Надходження ЄСВ до Пенсійного фонду та фондів соціального страхування у листопаді 2022 року становили 39,0 млрд грн.

За оперативною інформацією ДКСУ, за січень — листопад 2022 року касові видатки дер-

жавного бюджету становили 2292,7 млрд грн, зокрема загального фонду — 2078,8 млрд грн, або 86,8% розпису звітного періоду. У листопаді касові видатки державного бюджету було здійснено в обсязі 312,7 млрд грн, зокрема загального фонду — в сумі 260,5 млрд грн.

За січень — листопад 2022 року державний бюджет виконано з дефіцитом у сумі 810,5 млрд грн, зокрема загальний фонд — у сумі 807,5 млрд грн проти запланованого розписом загального фонду на січень — листопад 2022 року дефіциту в сумі 1281,9 млрд грн.

У листопаді фактичний дефіцит державного бюджету становив 170,0 млрд грн, зокрема загального фонду — 163,3 млрд грн.

Фактичні державні запозичення до загального фонду державного бюджету за січень — листопад 2022 року становили 1097,6 млрд грн, або 77,0 % запланованих на цей період.

Від розміщення ОВДП на фінансування державного бюджету залучено 593,5

млрд грн, зокрема в іноземній валюті — 88,1 млрд грн (1601,1 млн дол США та 926,4 млн євро).

За рахунок випуску військових ОВДП залучено 541,0 млрд грн, зокрема шляхом придбання у власність Національним банком України 370,0 млрд грн.

Із зовнішніх джерел залучено 504,1 млрд грн, зокрема:

- 237,3 млрд грн (6,7 млрд євро) позики ЄС в межах нового пакета екстреної макрофінансової допомоги;
- 88,2 млрд грн (2,0 млрд СПЗ) Міжнародного валютного фонду в межах додаткового фінансування за програмою екстреної підтримки Rapid Financing Instrument (RFI);
- 47,1 млрд грн (1035,8 млн канадських доларів та 392,8 млн дол США) позики уряду Канади;
- 20,6 млрд грн (0,6 млрд євро) позики МБРР та МАР у межах проекту «Підтримка державних видатків для забезпе-

чення стійкого держуправління в Україні»;

- 18,2 млрд грн (0,5 млрд євро) позики МБРР в межах Третього додаткового фінансування проекту «Підтримка державних витрат для забезпечення стійкого держуправління в Україні»;
- 17,0 млрд грн (78,0 млрд яп. єн) позики Японського агентства розвитку на політику розвитку у сфері надзвичайного економічного відновлення;
- 14,3 млрд грн (0,4 млрд євро) позики МБРР в межах проекту «Додаткова позика до Другої позики на політику розвитку в сфері економічного відновлення»;
- 12,6 млрд грн (382,0 млн євро) позики ЄІВ у межах проекту «Основний кредит для аграрної галузі»;
- 9,7 млрд грн (300,0 млн євро) позики Французького агентства розвитку;
- 8,5 млрд грн (257,0 млн євро) позики ЄІВ в межах «Проекту щодо

осн. кредиту для МСП та компаній з середнім рівнем капіталізації» (АРЕХ);

- 7,6 млрд грн (200,0 млн євро) позики уряду Італії;
- 4,8 млрд грн (150,0 млн євро) позики Кредитної установи для відбудови (KfW) (проект «ММСП — фінансування COVID-19»);
- 4,7 млрд грн (149,3 млн євро) позики Кредитної установи для відбудови (KfW) (проект «Надзвичайна економічна програма для України»);
- 3,5 млрд грн (120,0 млн дол США) позики МБРР у межах проекту «Удосконалення вищої освіти в Україні заради результатів»;
- 3,2 млрд грн (111,7 млн дол США) позики МБРР у межах проекту «Екстрене реагування на COVID-19 та вакцинація в Україні»;
- 2,9 млрд грн (99,0 млн дол США) позики МБРР в межах проекту «Східна Україна: возз'єднання, від-

новлення, відродження (проект ЗВ)»;

- 1,6 млрд грн (54,6 млн дол США) позики МБРР в межах проекту «Модернізація системи соціальної підтримки населення України»;
- 1,2 млрд грн (40,0 млн дол США) позики МБРР в межах проекту «Друге додаткове фінансування, спрямоване на подолання наслідків пандемії COVID-19»;
- 1,0 млрд грн (34,5 млн дол США) позики МБРР в межах проекту «Прискорення інвестицій у сільське господарство України»;
- 0,2 млрд грн (7,0 млн дол США) позики МБРР в межах проекту «Додаткове фінансування проекту «Поліпшення охорони здоров'я на службі у людей».

Платежі з погашення державного боргу за січень — листопад 2022 року становили 397,4 млрд грн (96,6% плану), платежі з обслуговування — 149,6 млрд грн (89,9% плану).

НА ЛІНІІ ВОГНЮ

Командир десантно-штурмового взводу 95 бригади Данило Зубко:
«Коли смерть дихає тобі в потилицю,
повернись до неї і скажи: «Не на часі!»

Це було в перші дні після завершення харківського наступу. Я разом із групою документалістів Генштабу зупинилася у щойно визволеному селі області, де розташувалася 95 бригада. Колеги знімали позиції, на яких колись потрапили під обстріл, а я гуляла зруйнованими вуличками. Зайшла на обійстя, звідки, за словами хлопців, з російським обозом виїхали колабораціоністи й де в ті дні розташувалася одна з наших штурмових рот. Кізоньки обдирали там якісь цілком декоративні рослини біля вікна, кури ходили з виглядом господинь-довгожителюк. Чиста тобі пастораль, якби не звуки вибухів (фронт був недалеко) і понівечені всюди будівлі.

На подвір'я заїхав старенький «жигуль», звідки виїшов симпатичний худорлявий хлопець. Привітався, для певності подивився моє журналістське посвідчення.

— Данило, — подав руку.

— Такий молодий, а вже воюєте, — в той момент мені було важко повірити, що у свої 29 він воює вже вісім років.

Я тоді відкрила для себе новий тип наших військових: до 30 або ледь за 30, відважні й дуже дорослі, яким підпорядковуються роти і взводи.

Данила Зубка було важко було не запам'ятати. Він родом зі Стаханова (нині Кременна). У соцмережах веде фантастичний військовий щоденник. Це не просто репортажі щоденного життя військових, це вже література, яка пишеться щодня. І перехоплює подих від того, скільки душевних сил у хлопця, який після важкого штурму з визволення села, оплакавши побратимів, ще пише для нас.

Ми того разу поспішали і домовилися з Данилом зустрітись для розмови в Києві, під час його майбутньої відпустки. А я під час цієї поїздки, коли ми рухалися від старлінка до старлінка, читала Данилові дописи в соцмережі, дивуючись його образності.

«Визволені землі — це кров, піт і бруд». Весна з поцілунком смерті. Важко читати некрологи, втрачати побратимів. Ноді таке відчуття, що тобі вже 70 років. Поняття загинути звучило, що хоч дощ на голову не капає».

За кілька тижнів Данило написав, що він на під'їзді до Києва. Ми домовилися про зустріч, яку він планував між візитів у навчальні заклади, які закінчував.

Данило сидить в студії Укрінформ, роздивляється книжки на стелажі нашого архабу і каже:

— Одне з моїх захоплень — роздивлятися книжкові полиці в тих містечках і селах, які ми визволяємо. Перед тобою як на долоні, як і чим жили люди. У Донецькій області на книжкових полицях з українського максимум — збірка віршів Шевченка і Гоголь. А все інше — лев толстой, лермонтов, пушкін. До речі, біля авдіївської промзони в одному будинку знайшов цю поезію, але нецензуровану, з матами — ото велика культура. І все забите пропагандою росії. Одну книжку забрав у Долині, коли ми там стояли. Сподіваюся, що її власник (вона називається «Енциклопедія мудрості») зі мною колись зв'яжеться. Я йому віддам і спитаю, чи він її читав, чи зрозумів і чи не шкодує ні про що. Ця людина очолювала силовий блок в області, думаю, він вже на пенсії, у нього там поруч на полиці стояла книжка російською «Для управління Службой безпеки України в Донецькій області». Він виїхав не в Україну. Мені цікаво, чи він як офіцер усвідомлює, що зробила росія з нашим краєм.

А ось Харківщина мене потішила. Там у селах чи не в кожній хаті можна знайти Василя Стуса. Там дуже багато

Данило Зубко (у центрі) з бойовими побратимами впевнені: коли захищаєш свій дім — ти вдвічі сильніший

українських книжок. І ще мені цікаво, що в погребях.

— У погребях Харківщини?

— Як і що консервували, як воно стоїть на полицях. Які господарі на Харківщині, Луганщині й на Донеччині. Мені це цікаво, кого я захищаю.

— І що — харків'янки того варті?

— Варті. Наприклад, нас врятувало село Довгеньке, зараз його немає. Підвали там гарні, плюс нам тоді перебили логістику, і ми виживали за рахунок погребів. Це гарне багате село. Було. (Замовкає на секунду, наче згадує). Там було два тракторні стани. На верхньому стояли трактори, мабуть, напередодні, восени, закупили. Туди залетіли винишувачі й ці трактори і все знищили. Будівель там теж немає. Ми звідти виходили, і я цього ніколи не забуду: лежать трупи свиней, корів. Далі вбиті люди. І це все на вулицях. Це важко було. Мене тоді емоційно підламувало.

— Що зруйновано життя великого села, так?

— Так. І я дуже важко переносив втрати побратимів. Важко втрачати, тому що мої для мене найкращі.

Нині перебуваю на території Луганщини. Заходив у будинок і дивився: магнітики висять — «Сочи», «Керчь». Вони відпочивають у Керчі, читають пушкіна. А ще мільйони ікон. Я розумію, що релігійні особи... Але релігійність їм не допомагає відчувати любов до країни.

— Ми знаємо, що ви зі Стаханова, який нині називається Кременна. Війна прийшла в Україну і в місто вашого дитинства, коли вам був 21 рік. Як на такій питоמו проросійській території виховали майбутнього штурмовика для ЗСУ?

— Людина формується років з 14. У моєму місті, де я жив до 16 років, усі вболівали за «Шахтар», це було круто, а я вболівав за «Динамо» Київ. У мене є кілька улюблених команд, одна з них «Динамо» Київ. А це там дуже не схвалювали. Коли 2004 року почалася Помаранчева революція, всі ходили на мітинг регіоналів, ми з братом стояли біля сцени з екраном, де транслювали те, що відбувалося на Майдані. Я ще маленьким був. Мої батьки, коли всі голосували за партію регіонів, віддавали голоси за націонал-демократів.

22 роки — це вік, з якого росія нахабно почала красти мою молодість. Це вік, в якому ми починаємо будувати доросле життя. Це проміжок часу, коли хочеться гуляти, займатись особистим життям, будувати кар'єру. А для мене це війна.

Війну 2014-го я зустрів у Києві. Це, як так називаю, перша воєнна кампанія проти України.

— Як ви потрапили в армію? Ви ж студент.

— На той момент був студентом. Закінчив коледж Макаренка в Києві на відділенні «Правознавство». Потім вступив у Національний авіаційний університет і пішов воювати. Це для мене було як поклик. 2014-го я не встиг піти в армію, тому що вступна кампанія до вишу, оця тяганина, і я потрапив в армію у березні 2015-го.

Мене спочатку не хотіли брати в армію. Я тепер більш-менш на вигляд дорослий, а тоді був як пацан 16 років. Прийшов: хочу на війну. А мені кажуть: «Ні, не підеш. Це шлях дуже важкий». Я кажу: «Хочу на фронт», а мені кажуть: «Ні». Кажу: «Так». І я завдяки тоді військовому комісарові, який повірив, роздивився мене, потрапив. (Пізніше один із друзів Данила розповів, що йому вдалося потрапити в армію, бо він дійшов до ректора вишу. — Ред.). І вже у жовтні пішов у 58 окрему мотопіхотну бригаду, 16 батальйон, обійняв посаду «навідник кулемета ПКМ». Це кулемет калашникова модернізований.

Важкий етап, ми зайшли в зиму, холодно було.

Це було біля Авдіївки. І потім ухвалили рішення її взяти, 4 лютого 2016 року беруть авдіївську промзону.

Після промзони мене у серпні, перед Днем Незалежності, поставили на командира кулеметного відділення протитанкового взводу. Потім, 2017 року, відправили вчитися на офіцера до Львова, в академію сухопутних військ на три місяці. Після навчання прибув у Кримське. Були виїзди в зони бойових завдань, останній виїзд був у Нью-Йорк.

25 лютого 2022 року я мав отримати диплом. А 24 вночі подивився звернення Президента і розумів, що війна от-от почнеться. Хоч про війну знав ще раніше. Наприклад, згаду, як хрест на Софійському соборі впав.

— Вважаєте, що це було так символічне застереження з Неба...

— Усе разом. У Харкові порвався прапор на флагштоці, і ось що з Харковом відбулося, на жаль. Посольства країн виїхали з Києва. Мені траплялися дані про розташування російських військ.

— У вас був зібраний рюкзак?

— Так, у мене було все зібрано, я знав, що піду на війну. 24 прокинувся. Мене запитують: чого не спиш? Кажу: «Не спиться». Відчуття якесь дивне. Я спустився вниз, потім піднявся, ліг, і відразу почалися удари по Києву. Біля мого будинку будують Воскресенський міст, та думаю, це, мабуть, краєнь б'ють, щось таке дивне. Потім чуло, що ні, летить. Мені повідомлення пишуть: «У нас війна». Я пишу у відповідь: «Знаю». Я провів кілька телефонних розмов.

Зателефонував у частину, зідзвонився з товаришами, побратимами, поїхав у військкомат забирати особову справу. Я знав, що треба воювати.

— Поїхали в Житомир у 95 бригаду?

— У мене контракт резерву. Він полягає в тому, що ти через 24 години повинен прибути у військову частину. Хочеш не хочеш, треба виконувати, адже що в державі халепка.

— Тоді перших кілька днів 95 стояла в Донецькій області.

— У Нью-Йорку. Там я закінчував 2017-го, сюди приїхав. Спочатку ми прибуваємо в 95, нас комплектують. Частину людей відправляють під Київ. А нас закидають у Нью-Йорк, ми ще там стоїмо три дні, а потім перекидають на Харківщину.

— Там були важкі моменти, коли ми відступали. Яку ви зробили для себе періодизацію війни і що відчували, коли були погані моменти?

— У нас два періоди: до харківського наступу і після того. Хоч щоб нормально атакувати, слід стати в нормальному оборону. Тому підготовка до наступу — це теж частина операції. Але тут окремий епізод, що ми здали Северодонецьк. Щодо Северодонецька в мене власне бачення. Це відбулося, бо в деякого просто не стало були яйки, і все.

— Данило, ви починали як кулеметник, а я вас зустріла вже після контрнastупу керівником десантної групи. Коли відбулася ця зміна?

— Коли я отримав офіцерське звання 2017 року. Я прибув на повномасштабне вторгнення вже в офіцерському званні. У мене ж контракт десантника. Десант — це еліта, чий статус здобувається кров'ю.

Одного разу почув: ми такі самі, як десантники, тільки — цитую — «не в малінових беретах, і руки у нас теж не тремтять». Мене аж підірвало. Насамперед, не маліновий, а маруновий, це артеріальна кров багряного кольору. І за нього дуже багато лягає людей. Стояти на позиціях важко. Важко на себе приймати удар. І треба мати дуже сталеві яйки, щоб іти на штурм. У нас є три роди елітних військ: це десантні війська, сили спеціальних операцій і морська піхота.

— Я люблю читати ваші дописи у фейсбуці. Там прекрасні думки і дуже важкий досвід. Хотіла б для читачів процитувати: «Коли смерть дихає тобі в потилицю, повернись до неї обличчям і скажи: «Не на часі!» Були моменти, коли ви напевне знали, що надсила допомогла вам?

— Уже й не рахую ті моменти. Зовсім. У мене понад 20 бойових виходів.

— Скажіть, скільки триває штурм?

— Мінімальний може тривати дві-три години, великий — 24, 48 годин, з огляду на те, яке завдання. Під час

штурму хлопці можуть скинути до 15 кілограмів. Щоб змінити лінію фронту, інколи треба йти з десятків кілометрів пішки, і це може бути 14 годин активного штурму. Понад пів сотні кілограмів на собі.

— Коли була у вас бачила, що у вас люди 40—45 років. Як вони такі навантаження витримують: 20 годин штурму?

— Людина сама не знає, що вона може зробити. Вони всі витримують, усе гаразд, але після штурму, коли все зроблено, бувало, що непритомніють. Але жити вони хочуть більше, ніж ця важкість. У нас були такі моменти, що нас накривали, скидали РПГ. Ідеш, забираєш труби від них, тому що розумієш, що завтра вранці в тебе вихід і вони знодобляться.

— Коли ми з вами бачилися, трапився цікавий діалог. Я запитала вас, чому ви не ріжете тих курей, це ж сепарські кури, їх можна — своєрідна репарація на користь українського війська. Ви казали: «Ні, це не прийнято».

— Не будемо забирати в цивільних, навіть якщо це колабораціоністи. Це курка, там худоба, це люди вирощували для себе, хоч які вони є. Є ще населення, яке постраждало. Можливо, хтось інший візьме. Ми купуємо в них. Дивимось в інтернеті ціну на свиню й беремо за кілограм за ринковою. Самі колемо.

— Ви заходите в село на штурм, іде-те першими. Знаєте, що в кожній хаті може бути росіянин. Що відчуваєте, як далі все відбувається?

— Штурм — це важкий шлях. Він не передбачає помилок або слабкості. Перші кроки бувають важкими, де ти повинен перебороти свій страх перед невідомістю. Руки тремтять перед штурмом — це нормально. Зіниці стають такими за розміром, як райдужна оболонка. Я раніше дивився «Діскавери», там цей погляд побачив, коли левія нападла на косулю. Цей погляд хижаків ніколи не забувається. Кожна людина, заходячи, коли відбувається викид адреналіну, відчуває, де стоїть ворог. І це відчуття в нас є, його можна тренувати. Із кожним виходом воно загострюється.

Але хочу, щоб ми ніколи не забували про ціну. Я повертався після поранення зі шпиталю. Спочатку виїжджав на лікування до шпиталю, знаючи, що там відбувається, як під ногами земля горить, справді горить. Там було дуже важко. Заїжджали на позиції — було повністю зелене поле, щойно зійшла озимина. Через три дні повністю було чорне, повністю переоране. А потім повертався з лікування. Коли заїжджав у Харківську область, там є борд: «Вас вітає Харківщина». У мене перед очима відразу все: чорне поле, важкі бої, побратими.

Питання ціни Перемоги і того, що ми будемо робити з частиною населення, яке отруєне пропагандою, це поставити. На Донбас слід через грантову систему заселити людей з інших частин України. Створити максимально сприятливу систему, щоб вони переїхали. А інших місцевих позбавити виборчих прав. Треба ухвалювати закони, адекватні з нормальним, реальним баченням того, що відбувається на цих територіях.

— У вас є маркери, що росіяни здали, що вони бояться? Усе-таки прибули новомобілізовані.

— Мобілізовані — це м'ясо, яке стріляє, і все. Коли ти захищаєш свій дім, то стоїш до останнього, ти вдвічі сильніший. А в них немає мотивації, за що вони тут. І це програв.

Лана САМОХВАЛОВА,
Укрінформ, Київ

ФРОНТОВИЙ ЩОДЕННИК

«ЗСУ файно луплять москаля!»

НА ПЕРЕДОВІЙ. Згинуть вороги нехай — ми бороним рідний край

Українські соціальні інститути провели опитування серед співвітчизників, цікавлячись, кому вони довіряють нині найбільше. 96% респондентів на перше місце поставили Збройні сили (2011-го, до речі, таких було 59%). А 51% українців ще й запевнили, що продовжують регулярно або час від часу допомагати матеріально волонтерам та військовим. Деякі спільноти встановлюють навіть рекорди зі збирання коштів на потреби ЗСУ: якщо жителі одного з регіонів росії за два тижні донаїли для своїх військових лише 300 рублів (165 гривень; таку активність кацапські ідеологи пояснили втомою від війни), то для українців за цей час не було проблемою зібрати 600 мільйонів гривень.

Психолог Кирило Зінков пояснив таку різницю в коштах надвисокою мотивацією українців (захист свого завжди сильніший, аніж відбирання чужого), бажанням наших співвітчизників бути причетними до грандіозного (народні проекти «Байрактар» та інші дають змогу українцям відчути себе частиною великого), вдячністю захисникам та готовністю пожертвувати останнім, щоб зберегти життя воїнам ЗСУ. «Якщо замислитися глибше, — зазначає психолог, — то добровільна допомога армії — це наш спосіб компенсувати провини за те, що ми не на передовій».

Я не випадково згадав про соціологічні опитування. Високу довіру народу до армії особливо цінують наші воїни, вона спонукає їх до активних бойових дій на всіх фронтах повномасштабної війни. Наші солдати добре розуміють, що самопожертва тилу, яка подекуди межує з виживанням в нелюдських умовах, зобов'язує їх воювати навіть через «не можу». І на небезпечних ділянках фронту вони саме так і воюють.

Але перед тим як почати розповідати про хоробрих українських воїнів, які важкою працею наближають нашу Перемогу, поєднуючи любов до Батьківщини з мужністю, хоча надрукувати шедевр — лист зі збереженням правопису оригіналу дітей одного з воїнів 45 окремої артилерійської бригади до захисників Батьківщини. Для них ця дитяча підтримка та відкриття були найціннішим та найширішим скарбом. Отже...

«Соціологи стверджують, що кожне прийдешнє покоління дорослішає швидше за попереднє. Для нас, дітей України,

це припущення стало аксіомою. Вже третій рік поспіль мовчить для нас шкільний дзвінок, який зазвичай ми чекали то з радістю, а то із тривогою. Нині щодня лунають сирени повітряної тривоги, які не хотілося б чути ніколи. Вже третій рік ми вчимося поза школою (успіхи залежать лише від самосвідомості та самоорганізованості): два роки наша країна боролася спочатку за здоров'я нації, сьогодні ж воює за її життя. Ми закінчили дистанційно шкільний рік! Наші батьки та старші брати б'ються з ворогом на фронті, наші мами щодня мають проживати не одне життя. А ми на розпутті.

Однак нам, мабуть, легше. У нас є жага до життя і ще нема штампів успішності й добробуту. Ми подорослішали за кілька днів і зрозуміли, що саме від нас залежить успішність нашої прогресивної, оновленої після-військової України!

Ми не знаємо, коли закінчиться війна, але знаємо, що вона закінчиться нашою Перемогою. Ми з легкістю і радістю віддали кошти на армію, які подарували колись, в іншому житті, бабусі, дідусі та інші рідні нам люди. Тепер же ми самостійно заробляємо гроші для допомоги та підтримки ЗСУ, як уміємо: миємо машини, влаштовуємо та беремо участь у спортивних змаганнях, граємо на музичних інструментах і співаємо на вулицях та в переходах, працюємо офіціантами, готуємо їжу і смаколики, шиемо форму та інший інвентар, плетемо маскувальні сітки, розвантажуюмо, сортуємо та пакуємо волонтерську допомогу і багато іншого. А ще малюємо малюнки, пишемо листи та вірші підтримки, встановлюємо блокпости й робимо інші нісенітничі, які викликають ваші усмішки і передають нам таку необхідну жагу до життя та Перемоги. А ви передасте нам у відповідь цукерки та смаколики і чуєте від нас подяку. Коли бачимо наших воїнів, махаємо руками та виголошуємо: «Слава Україні!» Вони усміхаються, відповідають: «Героям слава!» — і теж махають руками. У нас вони впізнають молодших братів і сестер, дітей та онуків, а деякі красені, можливо, й майбутніх дружин. Тепер вони твердо знають, що повинні перемогти, залишитися живими та повернутися додому, щоб допомогти нам відновити нашу Україну! Дякуємо вам! Бережіть себе і повертайтеся з Перемогою! Марія 15 років, Софія 16 років».

Мисливець на танки

Уранці 1 грудня мені зателефонував виконуючий обов'язки прес-офіцера 45 окремої артилерійської бригади Всеволод Казмірук, з яким ми спільно готували до Дня ЗСУ матеріал про легенду-воїна батареї протитанкових ракетних комплексів бригади уродженця Полтавської області, батька шістьох дітей Сергія Міщенка. Я думав, що пан Всеволод хоче внести якесь уточнення в матеріал, бо досі я мав дані про знищену батареєю ворожої техніки лише станом на 21 листопада 2022 року: 110 броньованих машин, з яких на рахунок Міщенка 18 танків та 14 одиниць іншої техніки, що, за даними військових істориків, абсолютний рекорд. Але пресофіцер повідомив, що в останньому бою легендарний мисливець на танки загинув.

На мить я втратив дар мовлення. Бо, по-перше, встиг проіннятися не лише великою повагою, а й любов'ю до цього сміливого, кмітливого і водночас скромного воїна, а по-друге... У моїй журналістській практиці це перший випадок, коли про Героя доводилося розповідати не за життя, а після смерті.

До війни займався підприємницькою діяльністю. Мав дуже гарну, казав, дружину й шестеро дітей: чотири дочки і двох синів. Найменшому Сашунчику десять місяців.

У складі 45 ОАБр Сергій Міщенко воював з перших днів агресії рф в Україні. До речі, всі його родичі по чоловічій лінії — військові: один з дідів починав війну у Фінляндії. Теж у протитанковому дивізіоні командиром батареї сорокап'яток. А закінчив у Японії командиром батареї гаубиць. Сім разів його було поранено.

Сергій розпочинав зі «Стугни», а до загибелі вражав ворога «Джавелінами». Найдальшу ціль американськими ракетами воїн підбив на відстані 4 кілометри. А «Стугою» завалив першу ціль на відстані 5 кілометрів. Це були своєрідні рекорди в ЗСУ. До Сергія Міщенка на такій відстані ніхто з наших воїнів не діставав ворога. Усього ж артилерист-професіонал підбив 32 одиниці техніки. В одному з боїв 20 липня 2022 року — сім. На рахунок дивізіону, в якому служив пан Сергій, майже 120 одиниць знищеної ворожої техніки.

«Пригадую, — розповідав Сергій Міщенко, — побачив ворожий БТР з піхотою на борту.

Таким у пам'яті однополчан 45 ОАБр залишиться Сергій Міщенко. Слава Герою і земля тобі пухом, солдате!

Зачаївся й почав чатувати на нього, міцно стискаючи «Джавелін». Але на мене вилізла БМП. Її вдалося підбити з першого пострілу. Це було вранці. Ворог, оговтавшись, майже дві години — із 7.30 до 10.00 — тоді обстрілював артилерією наші позиції. Але ми вчасно поховалися».

О 10.45 з'явився БТР. Міщенко помітив його вчасно й одразу ж ударив бронемашину в зад. Хлопці розповідали пізніше Сергієві, що ворожа піхота розліталася в усі боки, як якийсь непотріб. Залишилася тільки одна піхота, в якій було двоє солдатів, в якому напрямку наступати й хто перед ними стоїть на українському боці.

«Я теж оцінював ситуацію й готувався до продовження бою. І недовів, кілометри за два, побачив дим: завівся ворожий танк. Тож згрупувався, ніби цієї миті перебував на полі бою. Знову вистрілив і влучив ракетою в бойову машину. Інший російський танк тим часом виїхав з посадки й почав стріляти в наш бік. Швидко перезарядивши «Джавелін», я вдарив кацапові просто в зобот — під башту. Вибухнув його бойовий комплект, а в кущах з'явився третій ворожий танк».

У тому бою Міщенко знищив ще «камаз» із боекомплексом і третій танк. Вибухи, кацапи, перелякані, бігали по лісопосадці. Вони не чекали на такий гарячий прийом українців. Невдовзі ж майже на півтори години на полі бою запанувала ти-

ша. Сергій подумав навіть, що ворог відступив. Але в поле зору наших бійців потрапили ще два танки. Одного з них Міщенко підбив, а другий став тікати. На цьому бій закінчився.

«Указом Президента України від 12 липня 2022 року «Про відзначення державними нагородами України» за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Сергія Міщенка було нагороджено орденом «За мужність» III ступеня, — інформує Всеволод Казмірук. — До речі, знищивши 20 липня 2022 року під час бою з орками сім одиниць техніки (з них чотири танки), Міщенко вже наступного ранку підбив ще один танк. До загибелі на рахунок воїна, крім 18 танків, ще й два «камази» з боекомплектами, БМП з піхотою, штабний БРДМ, 5 БТР, 1 БМ «град».

І хоч Сергія в липні представили до ордена «За мужність» II ступеня, досі рішення так і не прийняли. Звання ж сержанта йому присвоїли лише після нашого втручання влітку. На думку багатьох воїнів бригади, і вони навіть надіслали подання, що Сергій Міщенко гідний найвищого звання держави — Героя України. Хоч він людина дуже скромна і нагород собі не випрошував. Єдиним його бажанням був броньований «Хамві», який конче потрібен для виконання завдань за призначенням на території активних бойових дій. На це на сьогодні також ніхто не відгукнувся.

59 ОМБР

Комбат «Роммель»

Мобільна група батареї протитанкових керованих ракет у звичному складі на вже рідному Mitsubishi L200 рухалася в напрямку бойової позиції, де чекали на допомогу побратими. Але до місця призначення військові не дісталися — авто підірвалося на ворожій міні. Усе відбулося неймовірно швидко, мов у кіно. Машина кілька разів перекинулася, особовий склад повідкидало від місця вибуху. Лише командир залишився під охопленим вогнем автомобілем.

Його хлопці, з якими встиг пройти найзапекліші бої, хоч і перебували в шоковому стані, кинулися рятувати командира, попри власні численні травми та осколкові поранення. Вони перекинули підірваний автомобіль на бік і витягли воїна, який стівав кров'ю. І все це відбувалося під постійним артилерійським вогнем ворога. А в палаючому автомобілі були боеприпаси, які могли в будь-яку мить здетонувати.

Найбільше комбат «Роммель» хоче стати на власні ноги й продовжити боротьбу з ворогом

Щойно пораненого звільнили від залізного капкана, надали першу медичну допомогу. Наклали джгути, вкололи знеболювальне і по радіостанції викликали евакуаційну бригаду. Завдяки хоробрості та вмілим діям підлеглих командир протитанкової батареї старший лейтенант Олександр Фігляр на псевдо «Роммель» тепер святкує день народження двічі.

Нові погони

«Із початком бойових дій на сході нашої країни мені знадо-

ФРОНТОВИЙ ЩОДЕННИК

бився рік, щоб завершити всі свої справи та підписати перший контракт із ЗСУ. Так 2015-го потрапив у новосформовану 43 окрему артилерійську бригаду, — пригадує Олександр. — Комбат помітив, що маю потяг до техніки, тож наполог, щоб ішов навчатися. Дослухався і 2016 року вступив до Військового інституту танкових військ у Харкові. Опановував фах заступника з озброєння і після випуску потрапив у 59 окрему мотопіхотну бригаду імені Якова Гандзюка на посаду заступника командира батареї з озброєння. Після двох місяців служби обійняв посаду командира батареї проти-танкових керованих ракет».

Тоді підрозділ, яким командував «Роммель», готувався до ротації й відбув на навчання, що відбувалися на артилерійському полігоні «Дівички».

«Щойно дізналися про початок широкомасштабного вторгнення, замислились, як нам бути, адже їхали на навчання, тому ні достатньої кількості озброєння, ні БК в нас не було. Та ще й були далеко від свого підрозділу. Але дуже швидко все стало на колеса. Нам підвезли боєприпаси, і ми виїхали на Бориспіль. Зайняли оборону на трасі з Чернігова на Київ і чекали на колони ворога. Потім зустрілися з 95 бригадою, сформували об'єднаний підрозділ.

Брали участь в обороні Києва та області. Із першими перемогами настрій помітно поліпшився, а коли рашистів почали гнати з Київщини, то зловили кураж», — ділиться враженнями «Роммель».

Наприкінці березня підрозділ Олександра висунувся у східному напрямку: Темирівка, Гуляйполе, Новоселівка, Времівка — там і застали їх жорстокі бої. Тоді ще лейтенант Фігляр очолив сформовану вогневу мобільну групу.

30 ОМБР

Родина була не в захваті

Костянтинові 53 роки. Народився й живе в Києві. За покликом серця прийшов у ЗСУ і за порадою друга — у 30 окрему механізовану бригаду імені князя Костянтина Острозького.

Костянтин пішов до війська за покликом серця, хоч рідні й були проти

«У кожного своя доля, свій шлях. Родина була не в захваті від мого рішення, але це війна. Кожен має зробити свій внесок у збереження сувереніте-

«Наша група мала на озброєнні ПТРК «Стугна» та «Фагот». Цього було достатньо, щоб добряче кошмарити ворога. Перше бойове хрещення відбулося під Старомайорським — там ми потрапили в оточення. Не розгубились і дали гідну відсіч. Із боями, але всім вдалося вийти живими.

Згодом до нас підтягнулися морпіхи, і ми разом з ними протягом двох місяців нищили рашистів. Штурмів було безліч. Та дедалі частіше палала ворожа техніка, і нарешті ворог остаточно застопорився», — розповідає комбат.

Донецький напрям

Хоч Олександр дуже скромно розповідає про свій бойовий шлях, 30-річного командира вже нагороджено орденами Богдана Хмельницького III та II ступенів. Перший він отримав за виконання завдань на донецькому напрямку. Тоді «Роммель» і побратими відбили штурм переважних сил ворога на одному зі стратегічно важливих напрямків. А ще — за хоробрість, яку виявив в одному з боїв, коли вдалося прорватися з оточення разом з пораненими. Для комбата немає нічого дорожчого за життя його людей, тому він завжди приймав рішення, керуючись цим. Тому його особовий склад без роздумів готовий був пожертвувати собою заради командира.

Орден Богдана Хмельницького II ступеня військовий отримав за стримування триденного штурму на волноваській трасі.

«То було пекло. Три дні 24/7 — безперервні обстріли. Ворог накривав усі точки й висоти, на яких ми працювали. Попри це нам вдавалося його стримувати. Крутилися, мого дзига, щоб нас не викрили. То була гра в російську рулетку, в якій нам

ту. Я вважав, що мушу виконати обов'язок перед Батьківщиною, яка наповнила мене зсередини добром», — розповідає воїн.

Костянтин у бригаді служить уже понад рік. Побратими відгукуються про нього як про щир, душевну та виховану людину. До підписання контракту мав малий бізнес та займався творчістю — виготовляв гранітні вироби.

«Прикладаю до каменя руки, відчуваю майбутній витвір і відрізаю все зайве. Надихнувся творчістю італійського художника й науковця Леонардо да Вінчі. Першим виробом був годинник із каменю. Згодом облагороджував власний дачний будинок: розетки для дому зробив з цього матеріалу, камін, кухню. Вкладав душу в роботу, — ділиться приємним захисник. — Після перемоги повернувся до роботи із природними матеріалами: спочатку зроблю таблички для тих побратимів, які вже на небі. Ми були з ними пліч-о-пліч, вони віддано боронили Україну. Робитиму ікони для храмів».

Костянтин виготовив з каменю емблему бригади. Мене не буде, каже, а емблема залишиться, як й інші роботи. Слід лишати добро після себе та пам'ять для майбутніх поколінь. До речі, коли воїн перебував на східному фронті, «заблукалі на навчаннях» російські мерзотники зруйнували його дачний будинок.

«Не знаю, чому вони прийшли на мою землю, але напевне знаю, що їм тут не місце і їх потріб-

Бог війни нищить москальські позиції, техніку хоч і не так інтенсивно, як хотілося б, але дуже ефективно

усміхнулася фортуна, — згадує Олександр. — Усі мої хлопці отримали заслужені нагороди. Але, повірте, ми тут не заради них».

Коли в червні підрозділ «Роммеля» передислокувався на херсонський напрям, йому довелося призвичаюватися до нових умов місцевості. Цей процес не забрав багато часу. І коли ворожі танки почали горіти із завидною регулярністю, то рашисти так зухвало вже не вилазили. На думку командира, зброя, яку надають країни-партнери, відіграє не останню роль в успішних операціях.

«В українців духу вистачить на себе й на тих, хто поруч, а помножите це на сучасне озброєння — маємо безпрограшну комбінацію. Єдина проблема, з якою довелося зіткнутися, — обмежений час на навчання. Звісно, у нас є професіонали, які вміють користуватися новітніми зразками озброєння, але їх мало. Більшість вчиться на ходу. І досить успішно. Ба-

чили б ви, як окупанти бояться наших «Джавелінів» чи гаубиць М-777, — розповідає Олександр. — А якби ми мали стільки БК й артилерії, як наш ворог, то вже давно перемогли б».

40 проти 150

А ще «Роммель» зазначає, що рашисти дуже занепали духом. Вони не хочуть воювати, просто їм вклали в голову, що тут їх катуватимуть, знущатимуться, ось і бояться, інакше масово здавалися б».

«Про їхній настрій свідчить бій. Якось, коли наших ішло 40 осіб, думали, їх там приблизно стільки само. А виявилось, понад півтори сотні. І ці півтори сотні разом із двома «бехами», кулеметами, АГСами просто відступали. Вони навіть добивали своїх поранених. Це наші бачили через камери коптерів, які піднімали.

Вони ніколи не забирають своїх убитих, якщо це може бу-

останнього не хотів повідомляти родині про власні плани стосовно війська. Із точки зору збереження психічної енергії це єдина таємниця, яка може існувати в родині.

«Це одиничний випадок, коли в сім'ї інформацію потрібно втаємничувати. Військкомат досить швидко опрацював мої документи. Коли всі папери були готові, повідомив дружину й доньку. Мій вибір сприйняли з розумінням і повагою», — розповідає воїн.

Офіцер одразу потрапив на навчання в одну з військових академій, де здобув інший фах, той, який був більш актуальний на момент мобілізації.

«Де потрібен державі, там і служитиму. Нас не питали про бажані місця проходження служби, але мене це не лякало. Свідомий вибір», — каже захисник.

Лише після закінчення навчання Анатолій дізнався, в яку бригаду потрапить. Каже, що зрадів нагоді служити в одному з найкращих бойових підрозділів — 30 окремій механізованій бригаді імені князя Костянтина Острозького. Йому до вподоби новий досвід і дотичність служби до інших галузей, робота з цікавими людьми, які люблять державу.

«Звички, набуті за час роботи журналістом, не полишають мене. Встигаю спостерігати за хлопцями як медійник: відстежую джерела, з яких вони черпають інформацію, цікавлюся, як її верифікують, що є

ти небезпечно. Якось ми ліквідували їхніх десятеро з розвідгрупи. Наші давали змогу підійти й забрати, але де там — їх просто закопали артилерією. Ось такий у них менталітет: не жаліють людей, тому кожен їхній поступ усіяний власними ж трупами», — ділиться спогадами комбат.

Нині Олександр очікує нагоди вирушити у США, де матиме змогу отримати протези і пройти реабілітацію, аби якнайшвидше повернутися до звичного життя. Щодо планів на майбутнє безапеляційно заявляє: повернуся у стрій.

«Якщо доти, як я стану на нові ноги, війна триватиме, зроблю все можливе, щоб знову повернутися до своїх хлопців. А якщо вже святкуватимемо перемогу, то спробую себе в ролі викладача у військовому виші. Думаю, українські військові стануть тими експертами, почий досвід ставитимуть у чергу армії інших країн», — підсумував комбат.

Журналіст і на фронті залишається журналістом: зібраний тут матеріал у подальшому стане військовими нарисами

основним і актуальним джерелом цієї інформації саме в час війни.

Цивільне життя від військового істотно відрізняється. Нині слід бути уважним до кожного написаного слова, — наголошує захисник. Він ще не визначився з планами на життя після Перемоги: — Важко сьогодні сказати про майбутнє.

Спочатку переможемо, а вже згодом — плани. Думаю, писати про вільну Україну і справжніх героїв, які мене оточували упродовж усієї служби».

СОЛДАТСЬКІ ІСТОРІЇ

«Б'є наше військо бидло кремлівське!»

ВІРИМО В АРМІЮ. Розповіді про тих, хто вважає за честь обстоювати нашу державу

14 ОМБР

«Наша нинішня війна — це продовження боротьби воїнів УПА»

«Коли тяжко на душі, згадую хлопців з УПА з Вовчака. Вони не мали ні держави, ні уряду, ні світового визнання, ні фінансової підтримки, ні можливості діяти легально на своїй землі. Вони не мали нічого з того, що нині маємо ми. У них були лише ідея, мета і незламний дух. І вони воювали. Наша нинішня війна — це продовження боротьби воїнів УПА, наша Перемога — це перемога і для них; та пере-

Василь Мазурик і в житті, і на фронті намагається бути схожим на воїнів УПА

мога, якої вони так прагнули, але не дочекалися».

Василь Мазурик про Вовчак, своє дитинство, і про УПА може говорити безупинно. У цивільному житті він був директором Історико-культурного комплексу «Вовчак — Волинська Січ», а з травня 2022-го — військовослужбовець одного з підрозділів 14 окремої механізованої бригади імені князя Романа Великого. Свого часу пан Василь обіймав посаду голови Турійської районної державної адміністрації. Багато років пропрацював у лісовій галузі, був начальником управління лісового господарства у Волинській області. 2015-го разом з колегами зводив оборонні споруди на мариупольському напрямку фронту, пізніше доправляв деревину і будівельні матеріали на різні ділянки фронту. Саме про ліс і все, що з ним пов'язане, говорить із захопленням і сьогодні.

56 ОМБР

«Чекали їх, щоб нарешилі набити табло»

«Кос» — кадровий військовий, з дитинства на службі. Офіцер тактичної ланки — таких найбільше бракує на війні. Воєнець вміло і жорстко, має живий аналітичний розум, сталеву волю й залізні нерви: тижнями і місяцями битися під цілодобовими обстрілами і штурмами, спати по дві години на добу — таке витримає не кожен. Попри очевидну втому, воєнець з азартом, ворога не боїться.

Сам «Кос» сміється: «Який там страх, ми чекали їх, щоб нарешилі набити табло. Коли 23 люто-

«І професія, і любов усього мого життя — ліс. Як директор лісгоспу, на території якого лежить урочище Вовчак, я й познайомився з нашим комплексом та прикипів до нього душою: очолював роботи з упорядкування, згодом — з організації відповідних умов для військового вишколу молоді, який проводила ГО «Сокіл».

Команда «Волинської Січі» дуже велика, наголошує Василь Мазурик. І доки він на фронті, люди, які вклали в комплекс так багато сил, роблять усе, щоб він розвивався. Максимум зусиль вони доклали і до організації великого потрійного свята: Покрови Пресвятої Богородиці, 80-річчя УПА, Дня захисників та захисниць України.

«На Покрову ми відкрили експозицію 14 окремої механізованої бригади імені князя Романа Великого, нашої рідної бригади, в якій служить величезна кількість волинчан-земляків. Експозицію бригади на «Волинській Січі» створено завдяки підтримці командира бригади полковника Олександра Охрименка. Він відвідував Вовчак ще до початку повномасштабної війни, вболіває не тільки за бригаду, а й за наш комплекс».

Нині Василь Мазурик воює на Харківщині, далеко від рідної Волині та Вовчака. Війна постійно нагадує про себе звуками далеких і не дуже вибухів, до яких, добре це чи зле, швидко звикаєш. Про те, що буде велика війна, каже Василь, знав задовго до її початку.

«Ще до 24 лютого ми з однодумцями створили в Турійську роту охорони. А о 7-й ранку 24 лютого вже із наплічниками стояли біля військкомату. Ще через годину почали будувати блокпости. А із травня служу в славетній 14 ОМБр».

У складі свого підрозділу пан Василь брав участь у тяжких боях на Донбасі, визволенні Харківщини. І хоч, каже, несентиментальний, досі й діти, які у визволених селах і містах Харківщини вибігали з будинків, зі сльозами на очах та вітанням «Слава Україні!» дякуючи нашим воїнам, надзвичайно розчулилися.

«Таке кожного з нас мотивує і надихає, що аж крила виростають. Тож настрої в підрозділі, який став для мене рідним, бойові. Так триматимемося до самої Перемоги, ви-

зволнення Криму. Зараз маємо унікальний шанс переламати наразі хребет скаженому російському ведмедеві, залишивши наступним поколінням мирну, вільну, соборну Україну, про яку так мріяли воїни УПА. І ми це зробимо. На пам'ять про них, про всіх, хто віддав життя за Україну, заради наших дітей. Бажаю кожному з нас відчувати смак Перемоги! Зі святом! Героям слава!»

«Не можу зараз подарувати своєму синові обійми, але можу подарувати йому майбутнє»

Надія — тендітна та невисока на зріст крихітка. Вона бойовий медик і у складі свого підрозділу впро-

«Медик від Бога», — кажуть про Надію побратими

довж восьми місяців повномасштабної війни захищає Україну. Так, як вона, діловою мовою називають професіоналами, а побратими кажуть просто: «Медик від Бога». Годі порахувати, скільки врятованих життів на рахунок цієї маленької жінки, а, сама вона каже, що досі пам'ятає першого пораненого, якому надавала допомогу.

«Це було багато років тому, тепер здається, що в іншому житті — кульове поранення у грудну клітку і пневмоторакс. І досі в пальцях кризь рукавички пам'ятаю відчуття тіла воїна, якого рятувала.

Звісно, відтоді дуже багато змінилося: і в наших головах, і в серцях.

Ми навчилися діяти в ситуаціях, у яких, здавалося, не впораємося. Рік тому я навіть уявити не могла, що одночасно необхідно буде рятувати 15 поранених бійців. Але нам вдалося».

У князівській бригаді Надія служить із 2016 року. Каже, з дитинства мріяла про фах військового. І хоч пішла вчитися на медика, вже коли складала випускні іспити, знала, що йде у військо. На випускний не пішла — того дня, коли однокласники святкували, поїхала на полігон проходити військовий вишкіл. І досі, каже Надія, про своє рішення і свій вибір жодного разу не пошкодувала.

«Я на своєму місці роблю те, що можу і вмію. Та у всьому, що мені вдається, велика заслуга людей, які поряд зі мною, побратимів, мого підрозділу. На фронті вони для тебе більше, ніж сім'я. Це люди, від яких залежить твоє життя і доля країни».

Удома на Надію чекає трирічний син. Тепер він із бабусею, мамою Надії, яка з розумінням поставила до рішення доньки «не засиджуватися в декреті».

«Шалено сумую за своєю малечкою. Не можу зараз подарувати своєму синові обійми, але я роблю все можливе, щоб подарувати йому мирне майбутнє.

Коли думаю про синовця, всміхаюся. І це допомагає відволіктися від нашого сьогодення».

Далеких планів на майбутнє Надія не будує. Бо, як і кожен із нас, не знає, що чекає на неї завтра чи навіть за пів години. Одне вона знає напевне: ми відвоюємо і повернемо до життя всі окуповані території. І Крим також.

«Треба вірити і боротися. Перемога буде за нами! Україна сильна! Як і жінки, що її захищають».

Фронтowa князівська Лілія

Лілі 22, і вона у складі свого підрозділу бригади визволяла північ Харківщини від рашистів. Розповідаючи про контрнаступ, дівчина зітхнула усміхається — не вважає, що зробила чи робить щось особливе, адже як і кожен із князівських воїнів, готова задля України та Перемоги зробити навіть неможливе.

«Мої рідні, звісно ж, не знали, що і де я роблю. Для мене головне, щоб

«Жінки на фронті воюють на рівні з чоловіками», — вважає пані Лілія

вони не хвилювалися. А я, як і кожен із нас, чітко знала, як діяти, щоб вибити навалюч із позицій. Ворог до останнього не здогадувався, що його оточили, — пригадує дівчина. — Коли ж зрозумів, яке в нього становище, зав'язався запеклий бій.

Якщо щиро, то для мене, та й для всіх, хто був поряд зі мною, панічні крики ворога, його спроби евакуювати поранених, вибухи, коли він підривав боєкомплект, звучали, як музика. Нелюди не заслуговують ні на жалю, ні на співчуття. Смерть ворога — це відповідальність ворога, який прийшов на нашу землю і забрав тисячі українських життів».

Крім допомоги пораненим побратимам (а всі вони вже одужують у шпиталях), Лілія із гранатомета прикривала наступ. Переконавшись, що нічого особливого в її вчинку немає.

«На той момент від мене вимагалося саме це. І я могла й мусила це робити. Робитиму все, що мені під силу, для нашої Перемоги».

Побратими свого бойового медика шанують за фахові навички, бойовий, але лагідний характер, веселу вдачу і ямочки на щоках, які кожен, навіть найпохмуріший день здатні зробити яскравішим.

Надія ЗАМРИГА,
начальник служби зв'язків
з громадськістю 14 ОМБр
імені князя Романа Великого,
капітан
Катерина ЛИТВИНЧУК,
офіцер служби зв'язків
з громадськістю, старший
лейтенант

«Мариупольська» — значить нескорена та непереможна, вважає «Кос»

го привели нас у стан повної боєготовності, привезли купу боєкомплекту, всі просто рвалися в бій. Щойно вони рипнуть, і ми наберемо трофеїв. Готувалися до мобільних дій. Вивчали позиції, розробляли плани, готували особовий склад. А отримали шквал ствольної артилерії».

Ділянка відповідальності роти — можливо, найбільше пекло на всьому фронті 56 окремої мотопіхотної Маріупольської бригади. Попри шалені обстріли, командирів вдавалося мобілізувати бійців і відбивати атаки. Вороги платили велику ціну за кожен зайнятий позицію. На жаль, гинули й наші хлопці.

«Легких поранених не рахували. Сам собі вирізав осколок, перетягнув поранене місце й побіг. Катетери ставили теж в окопах. Прокапався — і в бій. Бо не міг евакуювати всіх. Довелося відійти, коли артилерією зруйнували останній нормальний підвал. Якби залишилися, там наступного дня були б ще втрапи. Тому відійшли метрів на 200 на нову лінію. Ми не здали позиції, залишивши фактично перекопане поле. Бійці зробили неможливе, утримуючи рубіж так довго», — розповідає офіцер.

Оборонятися завжди емоційно важко, та «Кос» не втратив

оптимізму. Каже, про наступ думали ледь не від самого початку війни.

«У якийсь момент заговорили: а чого ми тут сидимо, треба думати про наступ, як нам зайти в Донецьк. І командири почали собі складати плани, як це зробити, якими вулицями, де закріпитися. Поки що то лише плани», — зізнається ротний. Але сподівається, що контрнаступ не забариться і війна не затягнеться надовго. Каже, хоче спробувати пожити мирним цивільним життям.

Володимир МАЗУР,
офіцер служби зв'язків
з громадськістю 56 ОМБр

60 ОМБР

Надзвичайними людьми себе не вважають

Нашими воїнами захоплюються генерали та військовос-

лужбовці провідних армій світу, хоч українці — звичайні громадяни з мирними професіями трактористів, будівельників, науковців, викладачів, музикантів, IT-спеціалістів, воді-

їв, сантехніків, хліборобів, фінансистів та багатьох інших, які стали на захист своєї землі. Вони не міфічні амазонки чи атланти. Це гідні громадяни своєї держави. Сьогодні хочу по-

знайомити вас із двома з нашої бригади.

Євген у мирному житті був власником СТО в Києві. Небагатослівний. Ставиться до росіян як до ворогів, яких не варто не-

дооцінювати. Віктор — начальник відділу Нікопольського заводу феросплавів, актор, письменник та музикант, має власний рок-гурт «Граючі паузи», родом з міста Нікополь (місто

СОЛДАТСЬКІ ІСТОРІЇ

Нині найгарячіша ділянка фронту — бахмутський напрямок. І в тому, що ворог не може тут прорвати нашу оборону, велика заслуга танкістів

лежить на узбережжі Дніпра, яке ворог обстрілює щоденно). З лютого боронить нашу країну на фронті.

— Як потрапили в армію?

Євген: Уже служив за мобілізацією в перші роки війни, був

Євген полишив прибутковий бізнес і пішов на фронт. Інакше не міг

у гарячих точках. Коли розпочався повномасштабний наступ, жив у столиці. Разом із дружиною прийняв до себе близьких друзів, яким довелося тікати від обстрілів із села Мощун Бучанського району на Київщині. У їхній будинок влучив снаряд, повністю зруйнувавши його. Із Києва тікати ніхто не збирався: ми самоорганізувалися зі знайомими та друзями, щоб боронити рідне місто. Ворога ніхто не збирався зустрічати з квітами.

Я досить добре знав ділянку передмістя у напрямку Ірпеня, бо ми з дружиною мали в цій місцевості будиночок, де проводили багато часу. Тому було прийнято рішення працювати саме на цій ділянці. Той місяць боїв був жорстокішим, ніж усе, що я бачив на війні в Донецькій та Луганській областях.

Коли закінчилися бої за Київ, вирішив повернутись до ЗСУ, бо добре розумів, що війна не закінчиться сама собою, і хотів бути поряд з людьми, яким міг довіряти, йдучи в бій. Тому зателефонував колишньому командирові військової частини, в якій встиг послужити до повномасштабного наступу росіян

на Україну (у військкомат не пішов, бо там були величезні черги).

На мій подив, додзвонився одразу. Але слухавку взяла жінка (то була мати командира), яка дала мені його номер телефону і сказала, що він перебуває на півдні країни. Тоді я ще не знав, що він служить в іншій частині. Зрештою я поспілкувався і з самим командиром, який вказав, куди мені потрібно приїхати. Я, не вагаючись, зібрав речі й рушив на південь. Відтоді служу в частині, яка визволила вже чималу територію нашої держави.

Віктор: Ще 24 чи 25 лютого мені зателефонували з «РТЦК та СП». Я, не роздумуючи ні хвилини, вирішив іти боронити державу і вже наступного дня опинився саме там, де мають бути всі справжні чоловіки. Для когось це може видатися дивним, але до повномасштабної війни я зовсім не служив в армії, лише закінчив військову кафедру.

— Що, на вашу думку, найважче на війні?

Віктор: Мені як командирові певної ланки довелося усвідомити, що не все знаю. Тож вчився на ходу. Та найважче було

«Для командира на передовій головне — постійно вчитися», — це правило у Віктора на першому місці

перебувати 24/7 з підлеглими, з якими до війни був зовсім незнайомий. Усі ми були різними: кожен мав вади, складний характер. Тож на початку були на-

віть сварки. Але нам це вдалося подолати, і тепер працюємо як злагоджений механізм.

Мені доводилося інколи бути достатньо жорстким. Адже справжній офіцер — це не людина, яка просто вдягнула форму, почепила погони. Такого тебе не сприйматимуть підлеглі. Ти повинен довести, що гідний звання офіцера. А це нелегко, як декому здається. Тому я постійно вчуся бути гідним звання. Коли пішов на війну, мені одна людина сказала: «Якщо руки та серце наші будуть чистими, то ми обов'язково переможемо!» Намагаюся дотримуватися цього девізу.

Майже до всього в армії можна звикнути. Головне — щоб було тепло й де поспати. Не можна звикнути хіба до втрат. Мені, на щастя, не доводилося втрачати підлеглих, але коли знаєш, якою ціною даються нашої армії перемоги, старанно бережеш людей. Звісно, доводиться непокоїтися за рідних, які залишилися в Нікополі. Дружина працює в лікарні, батько — інвалід, а ще маю двох синів. Арсеній — студент Львівського НУ ім. Франка. Федір служить у ДСНС, щодня розбираючи завали зруйнованого ворогом нашого рідного міста. Більшість фото зруйнованого Нікополя в мережі, до речі, зробив мій син, і я ним дуже пишаюся.

Євген: Із 2014 року я зрозумів найголовніше: дуже важко та боляче втрачати особливості тих, кого встигаєш полюбити та подружитися з ними. Втрату близьких морально найважче пережити, тому намагаюся не прив'язуватися до тих, з ким пліч-о-пліч захищаю державу.

— Як це — бути захисником своєї держави? Що вас мотивує воювати на фронті?

Євген: Нам теж буває страшно. Але коли заходиш у визволені населені пункти, які були під окупацією ворога, і бачиш на власні очі та чуєш, що москалі тут коїли, то переконуєшся: все це не дарма, від ЗСУ залежить життя наших громадян і визволення країни від цієї нечисті. Наш шлях — лише вперед!

Моя мотивація — мої рідні та близькі, захищатиму їх до останнього від усього того насилля, вбивств та руйнування,

що несе із собою росія. Нині перебуваю на своєму місці та роблю внесок у нашу спільну перемогу.

Мені пощастило бути під командуванням командира, з яким я починав 2014 року. Командир ще тоді вчив нас, солдатів, і ставив високі вимоги, бо добре розумів, що від вишколу залежить життя особового складу. Звісно, нині він має вищі посади та звання. Щиро вірю, що саме такі командири приведуть нас до перемоги. Війна навчила мене цінувати кожен момент життя та проживати його на максимумі, бо завтра може не настати.

— Що стало найбільш пам'ятним для вас за час війни?

Віктор: Мої підлеглі мають фішку: постійно намагаються спровокувати мене на конфлікт. Але в них це не дуже добре виходить. Та якось в укритті я заснув і почав балакати (мені розповіли про це пізніше). Хлопці почули мою фразу «він у цьому зовсім не компетентний». Хтось на це сказав: «Знайшовся на нашу голову інтелігент!» І всі стали сміятися. Я прокинувся й довго не міг зрозуміти, що сталося.

Євген: А я запам'ятав на все життя історію, про яку ми згадуємо лише зі сміхом. Але коли вона відбувалася, нам було зовсім не до жартів: це було в перші дні визволення села Іванівка на Херсонщині.

Ми мали витягнути звідти залишену ворогом БМП. Але москалі все ще нас добре бачили. Тому було прийнято рішення зробити це в темну пору доби. На операцію вирушили я, старшина та заступник командира частини. Я мав за потреби дезорієнтувати ворога, швидко рухаючись на автомобілі з увімкненими фарами. Старшина повинен був прикривати заступника командира частини, рухаючись разом з ним на захопленій БМП.

І ось їду я попереду на визначеній відстані за мною — БМП. Раптом чую чийсь свист, не розуміючи, хто це свистить. А БМП в русі дуже гучна. Зупинитися не можна в жодному разі, тому я трохи уповільнююся, гадаючи, що, може, занадто швидко рухаюся, і це ме-

ні такий сигнал подають товариші. Але свист лунає. Тоді набираю обороти й думаю, що треба рухатися швидше. Як виявилось пізніше, з боку БМП біг, махав рукою та свистів... старшина, який мав бути в БМП. Звісно ж, ми його підібрали. Босого! На запитання, де він подів взуття, старшина відповів: «Я хотів перейти по башті, щоб пересісти, і саме в той момент був поворот. Розуміючи, що можу впасти, намагався схопитися за щось руками, натомість зачепився взуттям за башту і злетів з неї. Ворог був близько, тож вирішив наздоганяти вас босим, намагаючись привернути вашу увагу свистом». Жага до життя була вищою від інших обставин. Старшина пробіг босоніж кілька кілометрів, доки його помітили.

— Що хочете сьогодні побажати війнам ЗСУ?

Віктор: Стійкості, віри, самовідданості, особливого ставлення до праці. Я боявся й боюся, що завалю якусь справу, щоб через мене загинули люди, не виконалась якась операція. Переймаюся цим настільки, що для мене це головний пункт. У нас немає часу на марнування. Коли начебто є вільний час, потрібно вдосконалювати свої знання та навички.

Євген: Відданості своїй справі, із честю та гідністю нести високе звання воїна, не бути слимаками й не хехтувати власною безпекою, бо одна помилка може коштувати зриву операції, вашого життя та життя всього підрозділу.

Велику роль на війні має твоє оточення, ті, хто поряд. Лише завдяки спільним зусиллям можеш вижити та якісно виконати завдання. Важливо довіряти своїм побратимам, бо без довіри нічого не вийде. Попри все, не втрачаємо віри в перемогу та жагу до життя, продовжуємо жартувати та сміятися навіть в окопах під обстрілами.

Віктор: Війна відтінає зайве й навіть зайвих людей як громадян сусідньої країни — росіян. Світ змінився, і якщо людина цього не бачить, вона себе обманює.

Сніжана ЗАГРЕБЕЛЬНА, молодший лейтенант

Президент України Володимир Зеленський нагородив орденом «За заслуги» III ступеня «за громадянську мужність та самовідданість» пенсіонера з міста Новодністровська Чернівецької області Миколу Шевчука. Вчинок людини поважного віку викликав у глави держави захоплення: у перші місяці повномасштабної війни пан Микола переказав на потреби ЗСУ — 100 тисяч гривень і 10 тисяч доларів, які заощаджував багато років. Таку благодійність пояснив тим, що як свідок двох воєн (Другу світову пережив ще дитиною, але добре запам'ятав), хотів хоч щось зробити для Перемоги України над росією.

Щодня переймаюся гордістю за громадян України. Різного віку і статі, вони щодня роблять внесок у боротьбу з лютим ворогом. Навіть коли, здавалося б, робити це неможливо: майстрині з волонтерського руху «Зігрій», коли в їхніх оселях пропадає світло, плетуть шкарпетки й шапки для воїнів ЗСУ з матеріалів (вияв великої турботи), які не плавляться. «Щоб наші солдати не обпалили шкіру, якщо займатися». А мама льотчика із Прикарпаття Героя України Степана Тарабалки віддала гроші, які отримала після загибелі сина, на облаштування реабілітаційного центру для воїнів: колишній маєток польських панів, що стояв пустою, облаштовують під оздоровчий центр для українських військових. За голову тут Наталя Тарабалка, яка покинула заробітки за кордоном уже наступного дня після повномасштабного вторгнення росіян, щоб допомагати нашим захисникам. Оговтатися від втрати сина й досі не може. Тож робота в оздоровчому центрі стала для неї порятунком.

Уся Україна піднялася на боротьбу з московськими нелюдьми. Навіть діти: чотирирічного хлопчину розчулило відео, на якому наші солдати на передовій гріються біля вогнища і смажать хліб на вогні. Він у сльозах сказав мамі: «Заберімо всіх солдатів до себе додому, бо мені їх шкода!» Тоді подумалося: доки в українцях живе любов у серці, співчуття до ближнього, віра, доти ми залишимося людьми.

І наші воїни на фронті це цінують. Вони захоплюються людяністю маленького хлопчика і сміливістю двох немолодих чоловіків з Ніжинського району на Чернігівщині, які захопили в окупантів та передали ЗСУ: російські БМП, танк, броньовик «Тайфун», бензовоз, санітарну машину, БАТ для риття окопів та три «камази» снарядів. Із таким народом за такої підтримки наші воїни обов'язково переможуть кацапську наволоч.

Олександр КРЮЧКОВ, «Урядовий кур'єр»

ГЕРОЯМ СЛАВА!

Сокіл із Наддніпрянщини

ВОЄННІ БУДНІ. Льотчик-винищувач із Полтавщини Вадим Ворошилов за один виліт збив п'ять дронів-камікадзе, відвів свій уражений літак якнайдалі від населеного пункту й катапультивався

Олександр ДАНИЛЕЦЬ,
«Урядовий кур'єр»

Командувач Повітряних сил ЗСУ генерал-лейтенант Микола Олещук ініціював клопотання про присвоєння високого звання Героя України військовому льотчику-винищувачу з позивним «Кагауа». 12 жовтня він у небі над Україною збив п'ять ворожих дронів-камікадзе «Shahed-136». А напередодні, під час масованого ракетного обстрілу, — дві крилаті ракети окупантів. Літак, з якого він збивав ворожі безпілотники, теж було уражено, але пілот не розгубився, відвів бойову машину якнайдалі від населеного пункту на Вінниччині й тільки потім катапультивався.

«Змалечку був сміливий»

Аса з таємничим позивним добре знають на Полтавщині. Це майор ЗСУ кавалер ордена «За мужність» Вадим Ворошилов із Кременчука. Як він став тим, кого ми нині знаємо, і про свою реакцію на катапультивання сина «Урядовому кур'єру» розповіла мама льотчика Валентина Таранда.

«Вадим ріс звичайним хлопчиком. Ми з ним жили в моїх тата з мамою у приватному секторі Кременчука. Дідусь його дуже любив, але й привчав до роботи. Син завжди ходив з молотком, іншими інструментами. Чотирирічним уже прав свої шкарпетки. Його батько у вихованні дитини участі не брав. Останній раз син його бачив у три роки. Тому свого батька він не пам'ятає. Стосунків ми не підтримуємо, не знаю, де він.

Син змалечку був сміливий. Не боявся темряви, міг постояти за себе.

Якось прийшов додому із слідами подрапин на обличчі. На той час уже ходив у школу. Спитала в нього, що сталося, але він не зізнавався. І тільки згодом розповів, що бився сам на сам із хлопчиком ромської національності. Той хотів йому при свідках «навалити», але вийшло навпаки. Вадим займався боксом. Після цього хлопці-роми з ним віталися.

Вадим гарно малював. Навіть відвідував художню школу. Добре навчався у загальноосвітній, але відмінником не був. Уроки вчив завжди сам, я йому іноді тільки допомагала писати твори. Завжди брав участь у всіх шкільних конкурсах, змаганнях.

Не раз ми потрапляли у травм-пункт. Він то один палець поламає, то другий. У нього була рука в гіпсі, а він узяв участь у міських змаганнях з бігу. Я тоді на їхнього вчителя фізкультури дуже сердилася.

Хоч зазвичай Вадим сам приймає рішення, після школи вступити до Кременчуцького військового ліцею йому порадила я. У цьому закладі навчалася дочка моєї співробітниці, яка часто розповідала про своє навчання багато хорошого. Я й наполягла, хоч Вадим хотів вступати в технікум на спеціальність «комп'ютерні технології». Казав, що не хоче бути військовим і що в ліцеї жорсткий конкурсний добір. А сам, щоб мене не образити, посилено підтягувався на перекладні. І таки вступив у ліцей, склав усі необхідні нормативи. Хоч багатьох дітей, які дуже хотіли туди потрапити, відісїли.

Вадим знову готовий піднятися в небо, щоб нищити ворога

Коли в них мав відбутися перший навчальний польовий збір, я дуже турбувалася, щоб Вадим не заблукав чи, злякавшись труднощів, не покинув навчання. Проте все минуло добре. Курсанти повернулися з першого польового збору, і йому ще й грамоту дали.

Провчившись кілька місяців, син каже: «Мамо, заберімо документи». — «Чому?» — «Тут треба жити в казармі, гуляти не пускають».

Потім звук, освоївся. Розповідав, що в ліцеї дуже сильні викладачі, відбувається чимало цікавих заходів. Захоплено розповідав, як ходили вітати ліцеїсток із 8 березня. Дівчатка-ліцеїстки живуть у гуртожитках педучилища й були дуже здивовані, коли Вадим із хлопцями завітав до них о 5 ранку з подарунками й квітами. «Дівчата нас не чекали, були сонні й радісні», — розказував син.

«Не чекав, доки його покличуть у військкомат»

На початку навчання нам обіцяли, що з наших дітей у ліцеї зроблять справжніх офіцерів, які вмітимуть і вальс танцювати, й подати жінці, яка виходить із транспорту, руку. А скільки вони патріотичних пісень вивчили! Я дуже вдячна всьому викладацькому складу військового ліцею за те, що його таким виховали. У нас удома цілий стос листів подяки і грамот саме звідти.

По закінченні ліцею ми знову постали перед вибором, де продовжувати навчання. Мені хотілося, щоб Вадим вивчився на податкового інспектора. Подали заяви на вступ до вишу в Ірпені й водночас до Харківського університету повітряних сил імені Івана Кожедуба. Син проходив сюди за станом здоров'я і підсумками ЗНО.

Прийшли ми в Харків. Вадим разом з іншими абітурієнтами забирають на медкомісію, я йому й

кажу: «Ти ж оригінал атестата сюди не здавай, тільки копію, оригінал відвезеш в Ірпінь». Проїшли вони ту комісію, через дві години виходять, він і каже: «Я здав оригінал атестата». — «А нащо ж ти здав? Ми з тобою як домовлялися?» — «Та, мамо, я вирішив уже: тут залишусь» — «Не шкодуватимеш?» — «Ні».

Для навчання син обрав найпрестижніший льотний факультет.

Пролетіли п'ять років, син закінчив ХУК із червоним дипломом. У Чугуєві в них був випускний, диплом йому і ще кільком новоспеченим льотчикам-винищувачам вручав тодішній Президент України Петро Порошенко.

Іноді мої знайомі запитують Вадима: «Тобі не страшно літати?» А він відповідає: «А вам же не страшно машину водити? Так і мені».

Фото з сайту telegraf.in.ua

Після університету Вадим за контрактом відслужив п'ять років у Повітряних силах України і вирішив повернутися до цивільного життя. В армії тоді було багато бюрократії, тож хотів перевчитися на цивільного пілота. Подав документи у Львівську школу пілотів, заплатив якісь кошти, але не склалося. Тому, що почалася війна.

24 лютого син не став чекати, доки його покличуть у військкомат, сам зателефонував туди і невдовзі вже знову служив у своїй колишній військовій частині в одній із західних областей.

Про те, що Вадима підбили й він катапультивався, Валентина Іванівна дізналася із запізненням. На той момент він перебував у відпустці, а в неї на роботі назбирався відгулів, і вона вирішила провідати Вадима за місцем його проживання.

На місце призначення вона мала приїхати о 1 годині ночі.

«Доїхала я із Кременчука до Києва, а тут він мені телефонує й каже: «Мамо, мені о 9.30 уже вилітати, бо терміново відкликають із відпустки». Я, звичайно, розплакалася, що мало з ним побуду, бо планувала хоч два дні провести. О 2 годині ночі він мене зустрів, ми з ним до 4.30 просиділи, проговорили. Дві години тільки поспав, і йому вже вставати. Це було 10 жовтня. А тут у всій Україні оголосили повітряну тривогу. Вийшло так, що на службу з дому він поїхав не о 9.30, а о 13 годині. Я залишила переночувати, і наступного дня повернулася у Кременчук.

«Повезла йому тиріжків з яблуками»

О 18.30 12 жовтня, коли його збили, приїжджає додому. Він мені телефонує й запитує, як добралася. Кажу, що все нормально. І ми з ним так довгенько поговорили. Він і каже: «Я добре сьогодні відлітав. Написав тобі, прочитаєш». Гаразд. Я прочитала, відписала. Зазвичай перед сном читаю новини, але цього разу, оскільки була з дороги, втомлена, а мені вранці на роботу, пішла спати без новин. А 13 жовтня, ідучи вранці у транспорті, читаю: «Над Вінницею катапультивався льотчик...» Але в мене навіть нічого не йкну-

ло, подумала ще: «Треба у Вадима спитати, про кого це пишуть».

І згодом тільки побачила, що Діана, синава дружина, мені ще вночі, о пів на другу писала: «Я з Вадимом розмовляла, з ним усе гаразд». Я й тоді ще нічого не зрозуміла. І потім, коли вже була на роботі, він мені о 10 ранку дзвонить: «Привіт, як справи?» А з його голосу відчуваю, що з ним щось не так. Наче він чимось стривожений. Потім і каже: «Мамо, мене ж учора збили. Я катапультивався. Усе гаразд. Я в госпіталі, мені всі знімки порobili. Усе в мене ціле». Я й плачу, і радію водночас, що так усе обійшлося, що він живий і відносно здоровий.

А потім, коли вже був на реабілітації в Києві, поїхала провідати, щоб переконатися, що син справді цілий. Повезла йому домашніх тиріжків з яблуками, він тиріжки дуже любить, щоб він і друзів пригостив».

За словами Валентини Таранди, нині її син уже перебуває на військовій службі. Ще не літає, днями проходитиме медкомісію. Але готовий знову піднятися в небо, щоб нищити ворога до самої нашої Перемоги.

Подальшими планами Вадим Ворошилов нещодавно поділився з учнями та викладачами Кременчуцького ВПУ №7. А також передав на зберігання у тамтешній музей військової історії, директором якого працює колишній начальник військового ліцею, голова ГО «Координаційний центр об'єднань ветеранів АТО» Володимир Поляков, рятівний парашут із слідами на ньому своєї крові.

Багатьох цікавило: чому такий позивний — «Кагауа»? Як розповів Вадим, такий позивний був у найрезультативнішого льотчика-винищувача Другої світової війни та й загалом за всю історію авіації Еріха Хартманна. Прямого тлумачення слова не знає, але дослівний переклад з німецької — «кохана», хоч його не використовували за цим значенням.

Діти цікавляться: на чому він тепер літатиме? Усе буде гаразд, відповідає. З надійних джерел стало відомо, що вінниччани ініціюють збирання коштів на новий літак для нього. І начебто вже назбирили потрібну суму.

Парашут із слідами своєї крові майор Ворошилов передав на зберігання до Музею військової історії Кременчука у ВПУ №7

Фото з сайту suspilne.media

ДО ДНЯ ЗСУ

«Дикі качки» прямують на схід

Очі артилерії. «Адвокат», «Хмара», «Арчер» та інші бійці дуже швидко перекваліфікувалися і стали досвідченими фахівцями військової справи

Роман КИРЕЙ,
«Урядовий кур'єр»

Черкаський журналіст Сергій Халупінський на фронті з перших днів війни. Досвідчений газетяр і телевізійник поділився спостереженнями, які записує у фронтових нотатках. З його дозволу публікуємо окремі з них.

Якщо артилерія чітко б'є в ціль, обов'язково десь поряд працюють вони. Вони — очі нашої артилерії — підрозділи безпілотних літальних апаратів, або просто «дикі качки», як називають їх у моїй бригаді. Вони настільки дикі, що забираються в найнебезпечніші місця передової, щоб отримати картинку та спрямувати на ворога вогонь української люті. Що лють буде якісною, ЗСУ гарантує, але й відповідальність на цих хлопцях особлива.

«Наша спільна мета — знайти та знищити цілі. Але є нюанс, ми повинні зробити це ефективно: один постріл — одна ціль», — розповідає «Адвокат», командир одного з підрозділів БПЛА. — Без наших пташок робота артилерії була б не такою ефективною. Ми не можемо дозволити собі тактику випаленої землі, ми працюємо на результат: є ціль, є снаряд, є влучання».

«Адвоката», як і хлопців його підрозділу, до війська мобілізували. Каже, ніколи не уявляв себе військовим: 12 років успішно займався адвокатською практикою в рідній Вінниці, заснував власну юридичну компанію. Та коли прийшла війна, не вагаючись став на захист країни.

«Військову спеціальність я здобув на військовій кафедрі в Академії адвокатури України Київського національного університету

Працює підрозділ безпілотних літальних апаратів

ім. Т. Шевченка, але в армії не служив, — розповідає «Адвокат». — Від початку повномасштабної війни вступив до лав самооборони, навіть на стрільби їздив, але згодом мене мобілізували до війська. Пройшов спеціальні курси підготовки в одному з військових вишів, після чого мене відрядили в нашу бригаду».

За його словами, головне завдання екіпажів безпілотників — швидко прибути на місце, тихо і непомітно підняти пташку в небо, знайти ціль, передати координати та скоригувати вогонь артилерії. На словах усе дуже просто. Та на війні простого немає нічого. На пташок та екіпажі ворог полює вдень і вночі.

«РЕБи, протиповітряна оборона, аеророзвідка націлені на нас, — пояснює «Адвокат». — Бо немає пташок у небі — артилерія сліпа, а ворог чувається вільно. Якщо пташку можна замінити на ін-

шу, то особовий склад ще треба навчити. Русня це добре розуміє, тож б'ють по нас з усіх видів зброї, тому безпека — головне в нашій роботі. Навіть свої не знають, звідки злітатимемо».

Перший бойовий досвід хлопці з підрозділу «Адвоката» здобули ще навесні в надважких боях за Северодонецьк.

«Ми літали з території заводу «Склопластик», — пригадує «Арчер», пілот з підрозділу «Адвоката». — Залишали машину і йшли шукати місце, звідки можна підняти пташку. Очевидно, за нами стежив ворожий аероскоп, але перші кілька днів нас не чіпали. На якийсь раз виявили на нашому місці свіжу виву, поряд іншу. Було зрозуміло, що цілили саме по нас. Стали регулярно змінювати локації й бачили, як ворог влучає в наші попередні місця».

«Арчер» — уродженець Херсона. До війни працював інженером

і очолював групу сервісних робіт, що обслуговує банківську техніку. У перші дні війни був змушений разом з родиною виїхати з рідного міста. Поїхав на Закарпаття і вже там разом із братом дружини звернувся до військкомату.

«Я з дитинства клеїв літачки, збирав планери, брав участь у змаганнях з авіамоделізмом і ділитися «Арчер». — Батько все життя займався авіамоделізмом і змалку долучав мене до цього. І ось доля так повернула, що знання і навички, здобуті в дитинстві, дуже знадобилися на війні».

Ще із Северодонецька разом з «Арчером» літає «Хмара». Він був першим інструктором «Арчера», бо до війни мав багатий досвід керування дронами. Вони були одними з перших у бригаді, хто почав регулярно піднімати пташок в небо.

«Часом нам доводиться заходити туди, куди й розвідка не заходить, — усміхаючись розповідає «Хмара». — Якось на підступах до донецького аеропорту розгорнули пошуково-рятувальну операцію з урятування однієї з наших пташок. Так склалося, що дрон не дотягнув до визначеного місця посадки — сіла батарея. Іноді таке буває, коли картинку з поля бою треба давати до останнього. На біду, дрон сів у найбільш невідходящому місці на лінії зіткнення — навколо все заміновано. Але вирішили витягувати його. Розвідали місце посадки, проклали маршрут через щільні кущі й пішли забрали. Після цього він у нас отримав назвисько «Рядовий Райан». На жаль, його вже немає в роботі».

«Хмара» народився і виріс у Черкасах, потім переїхав до Києва. До початку повномасштабно-

го вторгнення працював у кіноіндустрії: вів зйомки із дронів. Брав участь у зйомках відомих українських серіалів, серед яких «Папик-2» та один із сезонів «Сватів».

«24 лютого я прокинувся від вибухів у Києві, — згадує «Хмара». — Свого часу служив у війську за контрактом і добре знав, що маю прийти у військкомат протягом 72 годин після оголошення воєнного стану. Так і почалася моя війна. Одразу мене відрядили до одного з батальйонів нашої бригади, а коли створювався підрозділ безпілотників, перевели сюди з огляду на певний досвід».

В один з наших перших вильотів у Северодонецьку нам вдалося виявити ворожий мінометний розрахунок і передати його координати. Артилерія швидко розібралася з ним, тож наступним завданням було підтвердити знищення розрахунку. Полетіли подивилися, підтвердили, що ціль уражена. Але назад пташку вже не вдалося повернути. Це була наша перша втрата, і було дуже прикро».

Усі хлопці в підрозділі «Адвоката» знають: перемога України не за горами, бо для цього вони, як і інші хлопці нашої бригади, роблять усе можливе і навіть неможливе, коли це потрібно.

Хлопці мріють про мирне життя. «Адвокат» планує повернутися до юридичної практики у Вінниці, а ще створити наразі сім'ю.

«Арчер» повернеться з родиною в рідний Херсон, де обслуговуватиме банківську техніку, а «Хмара», який незабаром утретє стане батьком, зніме найкраще українське кіно і запросить на його прем'єру всіх бойових друзів і по-другу.

Крізь вогонь — до перемоги

ЗВІТЯГА. Стрілецький добровольчий батальйон під командуванням підполковника Сергія Торби визволяв Київську і Чернігівську області, а нині боронить кордони Сумщини

Наталія КАЛІНІЧЕНКО
для «Урядового кур'єра»

У цьому військовому підрозділі служать добровольці. А шлях батальйон розпочав у місті Тетіїв Білоцерківського району на Київщині.

Від Тетієва до Сумщини

9 березня бійці вели бої поблизу Баришівки, Березані, селища Перемога, Нової та Старої Басані. Далі шлях проліг до межі із Сумщиною. Зайшли на територію Конотопщини, потім погнали ворога до Бурині. Із березня підрозділ перейшов під командування командира оперативного-тактичного угруповання «Суми» генерал-майора Олександра Нестеренка, під орудою якого перебуває досі.

За словами Олександра Нестеренка, підрозділ, яким командує підполковник Сергій Торба, має безцінний бойовий досвід і впевнений у своїх силах. Ворогові краще не випробовувати його на міцність.

Сергій Торба впевнений у своїх силах, адже має безцінний бойовий досвід

Командир відповідає за всіх і все

У командира батальйону підполковника Сергія Торби з позивним «Січ» військовий стаж — 22 роки. За його словами, в армії із 16. Як вступив до Харківського танкового інституту, так і служив до виходу на пенсію. Кілька років побув пенсіонером і знову — на службі. Згадує АТО, бої під Ізза-

риним, Савур-Могилою, захист Луганщини, втрати і перемоги, підрозділ, де служив. Зокрема в 72 окремій механізованій бригаді імені Чорних Запорозжців. Пишається цим і спілкується з побратимами, більшість яких — на передовій.

Каже, що коли формували окремий стрілецький батальйон, то розраховували захищати Київ та область. Нині головне завдання — не допустити ворога до кордонів з Україною,

запобігти прориву кордону, мінімізувати обстріли з того боку.

З матеріально-технічним забезпеченням усе гаразд: є і броньовики, і продукти, і зброя й техніка, зокрема трофейна. Налагодили стосунки з місцевим населенням, навчають його поведінки під час обстрілів. Як наголошують бійці, вони служать на кордоні і дуже добре обізнані із ситуацією «там». Часто створюють ворогові «незручності», ряту-

ючи від обстрілів та руйнувань наші території.

«Козак»-Петрович, «Продюсер» та інші

Хто ж захищає Сумщину? Як вони стали бійцями? Біографії й історії різні.

Чи не найстарший з них Петрович з позивним «Козак» віком за 50. Свого часу служив у війську, вийшов на пенсію, зайнявся підприємництвом. А 24 лютого був у військкоматі. Пишається, що служить у цьому підрозділі.

Ще один боєць — із позивним «Продюсер», ним був до війни. Підрозділ формувався в Київському обласному територіальному центрі комплектування в Тетіїві. Туди 27 лютого почали прибувати мобілізовані, і їм визначали посади за штатним розпи-

сом. «Козакові» доручили робити перекличку і сортувати, хто з якими спеціальностями, військовим досвідом. Передовсім записували тих, хто воював.

«Козак» вносив дані в таблицю і повідомляв разом із представниками військкомату, кому на яку посаду заступати. Ніби вже всіх внесли у список, а двоє чоловіків і кажуть: «Нас не записали». Як з'ясувалося, за спеціальностями продюсер та архітектор. І куди їх з таким досвідом? Але хлопці дуже просились у підрозділ. Так бійцями стали Михайло й Анатолій.

Серед бійців батальйону — будівельники, трактористи, адвокати, прокурори, вчителі, підприємці. Майже 40% — учасники бойових дій. Середній вік — понад 45. Усі вмотивовані. Один з них — батько шістьох дітей, є підприємець із Балтії.

Насамкінець. За словами Сергія Торби, дуже хочеться побачити мальовничу Сумщину не з вікна військової машини, а під час подорожі. Та війна триває, і не випадає розслаблятися чи ставити її на паузу. Навпаки, слід подвоювати зусилля, щоб здолати ворога. Велика Перемога неодмінно буде!

ОГОЛОШЕННЯ

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО НАДАННЯ ДОЗВОЛУ НА ЗДІЙСНЕННЯ СПЕЦІАЛЬНОГО ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ

Ухвалою слідчого судді Жовтневого районного суду м. Запоріжжя від 29.11.2022 надано дозвіл на здійснення спеціального досудового розслідування у кримінальному провадженні № 22022080000001897 від 03.10.2022 за підозрою Авраменка Миколи Олексійовича, 25.08.1991 року народження у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України.

ПОВІСТКА ПРО ВИКЛИК

Слідчий відділ Управління СБ України в Запорізькій області викликає Авраменка Миколу Олексійовича, 25.08.1991 року народження, зареєстрованого за адресою: Запорізька обл., Пологівський р-н, м. Токмак, вул. Шевченка, буд. 14, кв. 77, для ознайомлення з матеріалами кримінального провадження, а також отримання копії обвинувального акту та реєстру матеріалів досудового розслідування у кримінальному провадженні № 22022080000001897 від 03.10.2022 у період часу з 10:00 до 12:00 07-08.12.2022 до службового кабінету № 108 слідчого відділу Управління СБ України в Запорізькій області за адресою: м. Запоріжжя, вул. Олександрівська, буд. 62.

Старший слідчий-криміналіст слідчого відділу УСБУ в Запорізькій області М. Щірий

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО НАДАННЯ ДОЗВОЛУ НА ЗДІЙСНЕННЯ СПЕЦІАЛЬНОГО ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ

Ухвалою слідчого судді Жовтневого районного суду м. Запоріжжя від 23.11.2022 надано дозвіл на здійснення спеціального досудового розслідування у кримінальному провадженні № 22022080000001898 від 03.10.2022, за підозрою Кузьменка Олексія Миколайовича, 11.10.1977 року народження у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України.

ПОВІСТКА ПРО ВИКЛИК

Слідчий відділ Управління СБ України в Запорізькій області викликає Кузьменка Олексія Миколайовича, 11.10.1977 року народження, зареєстрованого за адресою: Запорізька обл., Пологівський р-н, м. Токмак, вул. Толстого, буд. 95, для ознайомлення з матеріалами кримінального провадження, а також отримання копії обвинувального акту та реєстру матеріалів досудового розслідування у кримінальному провадженні № 22022080000001898 від 03.10.2022 у період часу з 10:00 до 12:00 07-08.12.2022 до службового кабінету № 108 слідчого відділу Управління СБ України в Запорізькій області за адресою: м. Запоріжжя, вул. Олександрівська, буд. 62.

Старший слідчий-криміналіст слідчого відділу УСБУ в Запорізькій області М. Щірий

Комунарський районний суд м. Запоріжжя викликає обвинувачену Шапурову Олену Олександрівну, 16.11.1976 р.н. (місце реєстрації пр. 50-річчя Перемоги, 31, кв. 29, м. Мелітополь, Запорізька область) у вчиненні кримінального правопорушення (злочину) передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України у підготовчє судове засідання, яке відбудеться 08 грудня 2022 року о 09 годині 40 хвилин **під головуванням судді Тучкова С. С.**

Явка до суду є обов'язковою. При собі необхідно мати документ, що посвідчує особу.

Судове засідання у кримінальному провадженні відбудеться у приміщенні Комунарського районного суду м. Запоріжжя вул. Європейська, 7, м. Запоріжжя.

У разі неявки обвинуваченого до суду дане оголошення вважається належним повідомленням, а кримінальне провадження буде здійснюватись за відсутності обвинуваченого в порядку спеціального судового провадження.

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ПІДОЗРУ

Повідомлення про підозру від 05.12.2022 у кримінальному провадженні № 42022000000000615 від 24.05.2022 стосовно громадянина України Солонецького Павла Миколайовича, 29.03.1962 р.н., підозрюваного у вчиненні злочинів, передбачених ч. 1 ст. 111-2, ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України.

ПОВІСТКА
про виклик підозрюваного Солонецького П. М.

Підозрюваний Солонецький Павло Миколайович, 29 березня 1962 року народження, зареєстрований за адресою: Харківська обл. Великобурлуцький р-н, смт. Вільча, вул. Ярова, буд. 18, відповідно до вимог ст.ст. 133, 135, 276 Кримінального процесуального кодексу України, Вам необхідно з'явитися 12.12.2022, 13.12.2022, 14.12.2022 об 11 год. 00 хв. як підозрюваному у кримінальному провадженні № 42022000000000615 за ознаками вчинення кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 111-2, ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України, з метою допиту як підозрюваного та вручення письмового повідомлення про підозру під час здійснення досудового розслідування до старшого слідчого в особливо важливих справах 2 відділу 3 управління досудового розслідування Головного слідчого управління СБ України Дулі Валентини Володимирівни, за адресою: м. Київ, вул. Володимирська, 33. При собі необхідно мати документ, який посвідчує особу.

Явка обов'язкова. У разі неявки без поважних причин застосовуються заходи, передбачені ст.ст. 139, 140 Кримінального процесуального кодексу України: примусовий привід, грошове стягнення.

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ПІДОЗРУ

Повідомлення про підозру від 05.12.2022 у кримінальному провадженні № 42022000000000615 від 24.05.2022 стосовно громадянина України Ковбаси Олександра Олександровича, 11.10.1975 р.н., підозрюваного у вчиненні злочинів, передбачених ч. 1 ст. 111-2, ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України.

ПОВІСТКА
про виклик підозрюваного Ковбаси О. О.

Підозрюваний Ковбаса Олександр Олександрович, 11 жовтня 1975 року народження, зареєстрований за адресою: Харківська обл., Великобурлуцький р-н, смт Приколотне, вул. Жовтнева, буд. 24, кв. 38, відповідно до вимог ст.ст. 133, 135, 276 Кримінального процесуального кодексу України, Вам необхідно з'явитися 12.12.2022, 13.12.2022, 14.12.2022 о 12 год. 00 хв. як підозрюваному у кримінальному провадженні № 42022000000000615 за ознаками вчинення кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 111-2, ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України, з метою допиту як підозрюваного та вручення письмового повідомлення про підозру під час здійснення досудового розслідування до старшого слідчого в особливо важливих справах 2 відділу 3 управління досудового розслідування Головного слідчого управління СБ України Дулі Валентини Володимирівни, за адресою: м. Київ, вул. Володимирська, 33. При собі необхідно мати документ, який посвідчує особу.

Явка обов'язкова. У разі неявки без поважних причин застосовуються заходи, передбачені ст.ст. 139, 140 Кримінального процесуального кодексу України: примусовий привід, грошове стягнення.

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ПІДОЗРУ

Повідомлення про підозру від 05.12.2022 у кримінальному провадженні № 42022000000000615 від 24.05.2022 стосовно громадянина України Понамарьова Олександра Сергійовича, 14.01.1984 р.н., підозрюваного у вчиненні злочинів, передбачених ч. 1 ст. 111-2, ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України.

ПОВІСТКА
про виклик підозрюваного Понамарьова О. С.

Підозрюваний Понамарьов Олександр Сергійович, 14 січня 1984 року народження, зареєстрований за адресою: Харківська обл., Великобурлуцький р-н, смт. Приколотне, вул. Лісна, буд. 20А, відповідно до вимог ст.ст. 133, 135, 276 Кримінального процесуального кодексу України, Вам необхідно з'явитися 12.12.2022, 13.12.2022, 14.12.2022 о 13 год. 00 хв. як підозрюваному у кримінальному провадженні № 42022000000000615 за ознаками вчинення кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 111-2, ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України, з метою допиту як підозрюваного та вручення письмового повідомлення про підозру під час здійснення досудового розслідування до старшого слідчого в особливо важливих справах 2 відділу 3 управління досудового розслідування Головного слідчого управління СБ України Дулі Валентини Володимирівни, за адресою: м. Київ, вул. Володимирська, 33. При собі необхідно мати документ, який посвідчує особу.

Явка обов'язкова. У разі неявки без поважних причин застосовуються заходи, передбачені ст.ст. 139, 140 Кримінального процесуального кодексу України: примусовий привід, грошове стягнення.

ПОВІДОМЛЕННЯ
про здійснення спеціального досудового розслідування стосовно підозрюваного Плотнікова В. М.

Ухвалою Шевченківського районного суду м. Чернівці надано дозвіл на здійснення спеціального досудового розслідування стосовно громадянина РФ Плотнікова Володимира Миколайовича, 30.11.1961 р.н., підозрюваного у вчиненні злочину, передбаченого ч. 3 ст. 110 Кримінального кодексу України.

ПОВІСТКА ПРО ВИКЛИК

Громадянин РФ Плотніков Володимир Миколайович, 30.11.1961 р.н., відповідно до вимог ст.ст. 133, 135 Вам необхідно з'явитися 9 грудня 2022 року об 11 год. 00 хв. в каб. №242 до слідчого відділу Управління Служби безпеки України в Чернівецькій області (вул. Шевченка, 1-А, м. Чернівці), робочий телефон (0372) 595-408 для здійснення процесуальних дій, виконання вимог ст. 290 КПК України та вручення обвинувального акту у кримінальному провадженні № 22022260000000121 від 01.12.2022.

ПОВІДОМЛЕННЯ
про здійснення спеціального досудового розслідування стосовно підозрюваної Пилипенко О. В.

Ухвалою Шевченківського районного суду м. Чернівці надано дозвіл на здійснення спеціального досудового розслідування стосовно громадянки РФ Пилипенко Ольги Василівни, 04.01.1966 р.н., підозрюваної у вчиненні злочину, передбаченого ч. 3 ст. 110 Кримінального кодексу України.

ПОВІСТКА ПРО ВИКЛИК

Громадянка РФ Пилипенко Ольга Василівна (Пилипенко Ольга Васильевна), 04.01.1966 р.н., відповідно до вимог ст.ст. 133, 135 Вам необхідно з'явитися 9 грудня 2022 року об 11 год. 00 хв. в каб. №244 до слідчого відділу Управління Служби безпеки України в Чернівецькій області (вул. Шевченка, 1-А, м. Чернівці), робочий телефон (0372) 595-409 для здійснення процесуальних дій, виконання вимог ст. 290 КПК України та вручення обвинувального акту у кримінальному провадженні № 22022260000000120 від 01.12.2022.

ПОВІДОМЛЕННЯ
про здійснення спеціального досудового розслідування стосовно підозрюваної Півненко В. М.

Ухвалою Шевченківського районного суду м. Чернівці надано дозвіл на здійснення спеціального досудового розслідування стосовно громадянки РФ Півненко Валентини Миколаївни, 14.06.1947 р.н., підозрюваної у вчиненні злочину, передбаченого ч. 3 ст. 110 Кримінального кодексу України.

ПОВІСТКА ПРО ВИКЛИК

Громадянка РФ Півненко Валентина Миколаївна (Пивненко Валентина Николаевна), 14.06.1947 р.н., відповідно до вимог ст.ст. 133, 135 Вам необхідно з'явитися 9 грудня 2022 року об 11 год. 00 хв. в каб. №244 до слідчого відділу Управління Служби безпеки України в Чернівецькій області (вул. Шевченка, 1-А, м. Чернівці), робочий телефон (0372) 595-409 для здійснення процесуальних дій, виконання вимог ст. 290 КПК України та вручення обвинувального акту у кримінальному провадженні № 22022260000000123 від 01.12.2022.

ПОВІДОМЛЕННЯ
про здійснення спеціального досудового розслідування стосовно підозрюваного Погорелого Д. В.

Ухвалою Шевченківського районного суду м. Чернівці надано дозвіл на здійснення спеціального досудового розслідування стосовно громадянина РФ Погорелого Дмитра Вікторовича, 04.10.1977 р.н., підозрюваної у вчиненні злочину, передбаченого ч. 3 ст. 110 Кримінального кодексу України.

ПОВІСТКА ПРО ВИКЛИК

Громадянин РФ Погорелый Дмитро Вікторович, 04.10.1977 р.н., відповідно до вимог ст.ст. 133, 135 Вам необхідно з'явитися 9 грудня 2022 року о 15 год. 00 хв. в каб. №242 до слідчого відділу Управління Служби безпеки України в Чернівецькій області (вул. Шевченка, 1-А, м. Чернівці), робочий телефон (0372) 595-408 для здійснення процесуальних дій, виконання вимог ст. 290 КПК України та вручення обвинувального акту у кримінальному провадженні № 22022260000000122 від 01.12.2022.

ПОВІДОМЛЕННЯ
про здійснення спеціального досудового розслідування стосовно підозрюваного Піскарьова В. І.

Ухвалою Шевченківського районного суду м. Чернівці надано дозвіл на здійснення спеціального досудового розслідування стосовно громадянина РФ Піскарьова Василя Івановича, 08.11.1963 р.н., підозрюваного у вчиненні злочину, передбаченого ч. 3 ст. 110 Кримінального кодексу України.

ПОВІСТКА ПРО ВИКЛИК

Громадянин РФ Піскарьов Василь Іванович (Пискарев Василий Иванович), 08.11.1963 р.н., відповідно до вимог ст.ст. 133, 135 Вам необхідно з'явитися 9 грудня 2022 року об 11 год. 00 хв. в каб. №241 до слідчого відділу Управління Служби безпеки України в Чернівецькій області (вул. Шевченка, 1-А, м. Чернівці), робочий телефон (0372) 595-441 для здійснення процесуальних дій, виконання вимог ст. 290 КПК України та вручення обвинувального акту у кримінальному провадженні № 22022260000000118 від 01.12.2022.

ПОВІДОМЛЕННЯ
про здійснення спеціального досудового розслідування стосовно підозрюваного Пірога Д. Ю.

Ухвалою Шевченківського районного суду м. Чернівці надано дозвіл на здійснення спеціального досудового розслідування стосовно громадянина РФ Пірога Дмитра Юрійовича, 27.06.1980 р.н., підозрюваного у вчиненні злочину, передбаченого ч. 3 ст. 110 Кримінального кодексу України.

ПОВІСТКА ПРО ВИКЛИК

Громадянин РФ Пірог Дмитро Юрійович (Пирог Дмитрий Юрьевич), 27.06.1980 р.н., відповідно до вимог ст.ст. 133, 135 Вам необхідно з'явитися 9 грудня 2022 року о 09 год. 00 хв. в каб. №241 до слідчого відділу Управління Служби безпеки України в Чернівецькій області (вул. Шевченка, 1-А, м. Чернівці), робочий телефон (0372) 595-441 для здійснення процесуальних дій, виконання вимог ст. 290 КПК України та вручення обвинувального акту у кримінальному провадженні № 22022260000000119 від 01.12.2022.

Оголошення про виклик до суду

У провадженні колегії суддів Вищого антикорупційного суду перебуває обвинувальний акт у кримінальному провадженні № 52017000000000065, внесеному до Єдиного реєстру досудових розслідувань 27.01.2017, за обвинуваченням Савича Анатолія Володимировича у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого частиною 3 статті 27 частиною 2 статті 364 КК України, Цвігуна Віталія Борисовича у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого частиною 2 статті 364 КК України та Нікіфорова Валерія Віталійовича у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого частиною 2 статті 364 КК України.

24.11.2022 прийняте рішення про здійснення спеціального судового провадження стосовно Савича Анатолія Володимировича, 22.09.1976 р.н., останнє відоме місце проживання: м. Київ, вул. Ніжинська, 5, кв. 76; повідомити обвинуваченого Савича А.В. про прийняте рішення про здійснення спеціального судового провадження стосовно нього шляхом розміщення цієї інформації в засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження та на офіційному веб-сайті суду. Повістки про виклик обвинуваченого Савича А. В. та інформацію про процесуальні документи надсилати та публікувати відповідно до вимог ст. 323 КПК України.

Вищий антикорупційний суд у порядку ч.8 ст. 135, ч. 3 ст. 323 КПК України викликає в судові засідання Савича Анатолія Володимировича, 22.09.1976 р.н., останнє відоме місце проживання: м. Київ, вул. Ніжинська, 5, кв. 76, який обвинувачується у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого частиною 3 статті 27 частиною 2 статті 364 КК України, які відбуватимуться у приміщенні Вищого антикорупційного суду за адресою: м. Київ, вул. Хрещатик, 42-А, зал с/з № 4. Судові засідання призначені на 13.12.2022 на 11:30, 20.12.2022 на 08:00, 21.12.2022 на 13:00, 22.12.2022 на 13:00.

З моменту опублікування повістки про виклик у засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження обвинувачений вважається належним чином ознайомленим з її змістом.

Головуючий суддя Віра МИХАЙЛЕНКО

Оголошення про виклик до суду

У провадженні колегії суддів Вищого антикорупційного суду перебуває обвинувальний акт у кримінальному провадженні № 420171103300000006, внесеному до Єдиного реєстру досудових розслідувань 18.01.2017 за обвинуваченням Штепенка Вадима Валентиновича у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 364 КК України.

На даний час обвинувачений Штепенко В. В. перебуває на тимчасово окупованій території України в місті Херсон, в зв'язку з цим 26.09.2022 Суд прийняв рішення повістки про виклик обвинуваченого Штепенка В. В. публікувати в засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження.

Вищий антикорупційний суд у порядку ч. 8 ст. 135 КПК України викликає в судові засідання Штепенка Вадима Валентиновича, народився 17.05.1965, по справі за обвинуваченням Штепенка Вадима Валентиновича у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 364 КК України, яке відбудеться у приміщенні Вищого антикорупційного суду за адресою: м. Київ, проспект Перемоги, 41, зал с/з № 7. Судове засідання призначене на 12.12.2022 на 08 год 00 хв.

З моменту опублікування повістки про виклик у засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження обвинувачений вважається належним чином ознайомленим з її змістом.

Головуючий суддя Віталій ДУБАС

ОГОЛОШЕННЯ

Кіровський районний суд м. Дніпропетровська викликає в якості обвинуваченого Леденцова Олександра Валентиновича, 08.03.1983 року народження, який проживає за адресою: Донецька область, м. Маріуполь, вул. Лютнева, буд. 46, кв. 85, у підготовчє судове засідання по кримінальному провадженню № 62022050030000256 від 21.06.2022 (справа №203/3922/22, провадження №1-кп/0203/747/2022) за обвинувальним актом, складеним за результатами спеціального досудового розслідування, яке відбудеться о 14 годині 15 хвилин 21 грудня 2022 р. за адресою: м. Дніпро, пр. ім. Пушкіна. 29. каб. 5. зал №1.

Суддя Ю. М. Черваньова

Павлоградський міськрайонний суд Дніпропетровської області по кримінальному провадженню №1-кп/185/561/22, справа №185/5712/22 за обвинуваченням Кравченко Ніни Володимирівни у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 3 ст. 109, ч. 2 ст. 110, ч. 1 ст. 111 КК України.

Підготовчє судове засідання по вказаному кримінальному провадженню призначено за адресою: вул. Дніпровська, 135, м. Павлоград, Дніпропетровська область.

Обвинувачена Кравченко Ніна Володимирівна викликається для участі в підготовчому судовому засіданні, призначеному на 26 грудня 2022 року об 11.00 год., у приміщенні Павлоградського міськрайонного суду Дніпропетровської області, який знаходиться за адресою: Дніпропетровська область, м. Павлоград, вул. Дніпровська, 135.

Після опублікування оголошення в пресі обвинувачена вважається повідомленою про дату, час та місце розгляду справи. У разі неявки обвинуваченої справу буде розглянуто за її відсутності.

Суддя Н. Г. Самоткан

Павлоградський міськрайонний суд Дніпропетровської області по кримінальному провадженню № 1-кп/185/567/22, справа №185/5762/22 за обвинуваченням Столяренка Олега Анатолійовича у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України.

Підготовчє судове засідання по вказаному кримінальному провадженню призначено за адресою: вул. Дніпровська, 135, м. Павлоград, Дніпропетровська область.

Обвинувачений Столяренко Олег Анатолійович викликається для участі в підготовчому судовому засіданні, призначеному на 26 грудня 2022 року о 10.00 год., у приміщенні Павлоградського міськрайонного суду Дніпропетровської області, який знаходиться за адресою: Дніпропетровська область, м. Павлоград, вул. Дніпровська, 135.

Після опублікування оголошення обвинувачений вважається повідомленим про дату, час та місце розгляду справи. У разі неявки обвинуваченого справу буде розглянуто за його відсутності.

Суддя Н. Г. Самоткан

Синельниківський міськрайонний суд Дніпропетровської області викликає Циганок Наталію Миколаївну, 15.09.1977 року народження, яка обвинувачується у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст.111-1 КК України, у підготовчє судове засідання, яке відбудеться 28.12.2022 року об 11:00 год. в приміщенні суду за адресою: Дніпропетровська область, м. Синельникове, вул. Чехова, 1, кабінет №7. Наслідки неприбуття обвинуваченої передбачені ст. 323 КПК України.

Суддя Окладнікова О. І.

Синельниківський міськрайонний суд Дніпропетровської області викликає Романчук Юлію Сергіївну, 14.01.1980 року народження, (зареєстроване місце проживання: Луганська область, м. Старобільськ, вул. Лангемака, 18/1) як обвинувачену по кримінальному провадженню №191/1273/22 (1-кп/191/96/22) за ч. 2 ст. 111-1 КК України в підготовчє судове засідання, яке відбудеться 26 січня 2023 року об 11 год. 00 хв. в приміщенні суду за адресою: Дніпропетровська область, м. Синельникове, вул. Чехова, 1. Головуюча суддя Костеленко Я. Ю.

У провадженні Амур-Нижньодніпровського районного суду міста Дніпропетровська (49083, м. Дніпро, вул. Новоселівська, 9) перебуває на розгляді кримінальне провадження, внесенє до Єдиного реєстру досудових розслідувань № 12022050000000597, за обвинуваченням Якименко Альони Володимирівни у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України (справа № 199/8220/22), підготовчє судове засідання призначене на 10:45 год. 20.12.2022 року.

Обвинувачена Якименко А. В., останнє відомє місце проживання: Донецька обл., Маріупольський район, смт Нікольське, вул. Свободи, 25/34, може отримати копію ухвали про призначення підготовчого судового засідання в суді або ознайомитися з його змістом в Єдиному державному реєстрі судових рішень (пошук за номером справи).

Суддя В. Л. Воробйов

Новомосковський міськрайонний суд Дніпропетровської області викликає в судове засідання обвинуваченого Дідиченка Єгора Васильовича, 18.02.1994 року народження, уродженця с. Павленкове Новопсковського району Луганської області, обвинуваченого у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 4 ст. 408, ч. 3 ст. 111 КК України по справі № 183/6332/22 (провадження 1-кп/183/1239/22) на 12 січня 2023 року о 15 год. 00 хв., яке відбудеться в приміщенні Новомосковського міськрайонного суду Дніпропетровської області під головуванням судді Березук В. В.

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО УХВАЛЕННЯ СЛІДЧИМ СУДДЕЮ РІШЕННЯ ПРО ЗДІЙСНЕННЯ СПЕЦІАЛЬНОГО ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ

Ухвалою слідчого судді Київського районного суду м. Харкова від 30.11.2022 (судова справа № 953/3381/22) задоволено клопотання сторони обвинувачення та надано дозвіл на здійснення спеціального досудового розслідування у кримінальному провадженні № 22022220000001536 від 26.05.2022 стосовно громадянина РФ Зеленова Євгенія Олександровича, 09.03.1975 р.н., зареєстрованого за адресою: Російська Федерація, Володимирська область, м. Муром, вул. Трудова, буд. 45, який підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення — злочину, передбаченого ч. 2 ст. 438 КК України.

СООБЩЕНИЕ О ПОСТАНОВЛЕНИИ СЛЕДСТВЕННЫМ СУДЕЙ РЕШЕНИЯ ОБ ОСУЩЕСТВЛЕНИИ СПЕЦИАЛЬНОГО ДОСУДЕБНОГО РАССЛЕДОВАНИЯ

Определением следственного судьи Киевского районного суда г. Харькова от 30.11.2022 (судебное дело № 953/3381/22) удовлетворено ходатайство стороны обвинения и предоставлено разрешение на осуществление специального досудебного расследования в уголовном производстве №22022220000001536 от 26.05.2022 относительно гражданина РФ Зеленова Евгения Александровича, 09.03.1975 г.р., зарегистрированного по адресу: Российская Федерация, Владимирская область, г. Муром, ул. Трудовая, д. 45, подозреваемого в совершении уголовного правонарушения — преступления, предусмотренного ч. 2 ст. 438 УК Украины.

ПОВІСТКА ПРО ВИКЛИК ПІДОЗРЮВАНОГО

Зеленову Євгенію Олександровичу, 09.03.1975 року народження, громадянину РФ, зареєстрованому за адресою: РФ, Володимирська область, м. Муром, вул. Трудова, 45, у відповідності до ст. ст. 133, 135 КПК України необхідно з'явитися о 10 год. 00 хв. 09.12.2022 до слідчого відділу Управління СБ України в Харківській області (м. Харків, вул. Мироносицька, буд. 2) для допиту як підозрюваного у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 438 КК України, у кримінальному провадженні № 22022220000001536. Поважні причини неприбуття та наслідки неприбуття, вказані у ст. ст. 138, 139, 140 КПК України.

ПОВЕСТКА О ВЫЗОВЕ ПОДОЗРЕВАЕМОГО

Зеленову Евгению Александровичу, 09.03.1975 года рождения, гражданину РФ, зарегистрированному по адресу: РФ, Владимирская область, г. Муром, ул. Трудовая, 45, в соответствии со ст. ст. 133, 135 УПК Украины необходимо явиться в 10 час. 00 мин. 09.12.2022 в следственный отдел Управления СБ Украины в Харьковской области (г. Харьков, ул. Мироносицкая, д. 2) для допроса в качестве подозреваемого в совершении уголовного правонарушения, предусмотренного ч. 2 ст. 438 УК Украины, в уголовном производстве №22022220000001536. Уважительные причины неприбытия и последствия неприбытия, в том числе возможность применения привода, указаны в ст. ст. 138, 139, 140 УПК Украины.

Шеменеву Артему Олексійовичу рф, Воронежська обл., Новохоперський р-н, вул. Базарна, буд. 10

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО РОЗГЛЯД ПРОВАДЖЕННЯ

Печерський районний суд м. Києва повідомляє про розгляд клопотання старшого слідчого в особливо важливих справах ГСУ НП України Чередник І. А. у кримінальному провадженні №12022000000000958 від 29.09.2022 про здійснення спеціального досудового розслідування за підозрою Шеменєва Артема Олексійовича, 06.05.2002 р.н., у вчиненні злочину, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України, яке призначено на 08 грудня 2022 року о 17 год. 00 хв., яке відбудеться в приміщенні Печерського районного суду м. Києва за адресою: вул. Володимирська, 15, м. Київ, 01601, каб. 204., *слідчий суддя Шапутько С. В.*

Шеменеву Артему Алексеевичу рф, Воронежская обл., Новохоперский р-н, ул. Базарная, дом № 10

УВЕДОМЛЕНИЕ О РАССМОТРЕНИИ ХОДАТАЙСТВА

Печерский районный суд г. Киева сообщает о рассмотрении ходатайства старшего следователя по особо важным делам ГСУ НП Украины Чередник И. А. про осуществление специального досудебного расследования по подозрению Шеменева Артёма Алексеевича, 06.05.2022 г.р., в совершении преступления, предусмотренного ч. 1 ст. 438 УК Украины в уголовном производстве №12022000000000958 от 29.09.2022, которое состоит 08 декабря 2022 года в 17 час. 00 мин. в помещении Печерского районного суда г. Киева по адресу: ул. Владимирская, 15, г. Киев, 01601, каб. 204., *следственный судья Шапутько С. В.*

ПОВІСТКА ПРО ВИКЛИК ОБВИНУВАЧЕНОГО

Шевченківський районний суд м. Чернівці викликає Ісламова Дмитра Вікторовича, 05 грудня 1977 р.н., громадянина Російської Федерації, уродженця м. Кемерово, СРСР, робоча адреса: м. Москва, вул. Охотний ряд, 1, як обвинуваченого в кримінальному провадженні № 220222600000000097 від 09.11.2022 за ч. 3 ст. 110 КК України.

Судове засідання відбудеться 22 грудня 2022 року о 10:30 год. за адресою: 58001, м. Чернівці, вул. Кафедральна, 4, кабінет № 1.

З моменту опублікування повістки про виклик обвинуваченого Ісламова Дмитра Вікторовича у засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження останній вважається належним чином ознайомленим з її змістом.

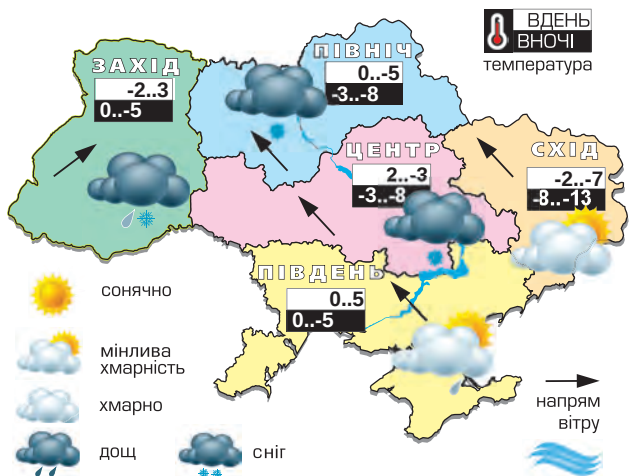
Суддя О. Г. Літвінова

Втрачене свідоцтво про право власності на квартиру на ім'я

Півень Тетяни Анатоліївни за адресою: пр-кт Дружби народів, 47, кв. 29

м. Кам'янське Дніпропетровської області *вважати недійсним.*

ПОГОДА НА ЗАВТРА

ТЕМПЕРАТУРА ПО ОБЛАСТЯХ УКРАЇНИ НА 7 ГРУДНЯ

Область	Ніч	День	Область	Ніч	День
Київська	-3..-8	0..-5	Черкаська	-3..-8	+2..-3
Житомирська	-2..-7	+2..-3	Кіровоградська	-3..-8	+2..-3
Чернігівська	-5..-10	-1..-6	Полтавська	-4..-9	-1..-6
Сумська	-5..-10	-2..-7	Дніпропетровська	-3..-8	0..-5
Закарпатська	+2..-3	0..+5	Одеська	-2..+3	+3..+8
Рівненська	0..-5	-2..+3	Миколаївська	0..-5	0..+5
Львівська	+2..-3	-1..+4	Херсонська	+2..-3	+1..+6
Івано-Франківська	+2..-3	-1..+4	Запорізька	-2..-7	+2..-3
Волинська	0..-5	-2..+3	Харківська	-8..-13	-2..-7
Хмельницька	0..-5	-2..+3	Донецька	-7..-12	-1..-6
Чернівецька	+2..-3	-1..+4	Луганська	-8..-13	-2..-7
Тернопільська	0..-5	-2..+3	Крим	+2..-3	+3..+8
Вінницька	-2..-7	+2..-3	Київ	-5 -7	-1 -3

Укргідрометцентр

ОГОЛОШЕННЯ

Повістка про виклик до суду

Вінницький міський суд Вінницької області повідомляє, що 13.12.2022 о 14.00 год. в приміщенні Вінницького міського суду Вінницької області за адресою: вул. Грушевського, 17, у м. Вінниці в залі судових засідань № 12 відбудеться підготовчє судове засідання у кримінальному провадженні за обвинуваченням Щукіна Олександра Сергійовича у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 2 ст. 111, ч. 7 ст. 111-1 КК України.

У судове засідання викликається обвинувачений Щукін Олександр Сергійович, 10.07.1985 р.н., останнє місце проживання якого: вул. Голя, 10/39, смт Селезнівка Перевальського р-ну Луганської області.

Явка обвинуваченого є обов'язковою. У разі неможливості з'явитися до суду просимо повідомити про причини неможливості прибуття в судове засідання.

Справу розглядатиме колегія суддів у складі: *судді-доповідача Бернади Є. В., суддів Курбатової І. Л., Романчук Р. В.*

Орджонікідзевський районний суд м. Запоріжжя викликає в судові засідання (провадження №335/4987/17, 1-кп/335/45/2022) обвинуваченого Кондратюка Сергія Валентиновича, 09.09.1972 р.н., останнє відомє місце реєстрації: м. Запоріжжя, вул. Уральська, 46, місце проживання: м. Запоріжжя, вул. 40 років Перемоги, 9, кв. 29, обвинуваченого Остапенка Віталія Олександровича, 11.02.1964 р.н., останнє відомє місце реєстрації та проживання: м. Запоріжжя, вул. 40 років Перемоги, 41, кв. 46, по кримінальному провадженню № 12015000000000262 за обвинуваченням Кондратюка С.В., Остапенка В.О. у вчиненні злочинів, передбачених ч. 4 ст. 190, ч. 3 ст. 28, ч. 2 ст. 364 КК України, які відбудуться 12 грудня 2022 року об 11:00 годині, 21 грудня 2022 року об 11:00 годині за адресою: м. Запоріжжя, вул. Перемоги, 107-Б.

З моменту опублікування повістки про виклик у засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження обвинувачені вважаються належним чином ознайомлені з її змістом.

Суддя Воробйов А. В.

Ухвалою Голосіївського районного суду міста Києва від 01.12.2022 (справа № 752/17065/22) надано дозвіл на здійснення спеціального досудового розслідування у кримінальному провадженні № 12022010000000032 від 23.06.2022 стосовно підозрюваного Вільхового Ігоря Миколайовича, 15.08.1983 р.н., у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 438 КК України, який переховується від слідства та суду та на даний час знаходиться на тимчасово окупованій території в Автономній Республіці Крим.